

ACUB PRO

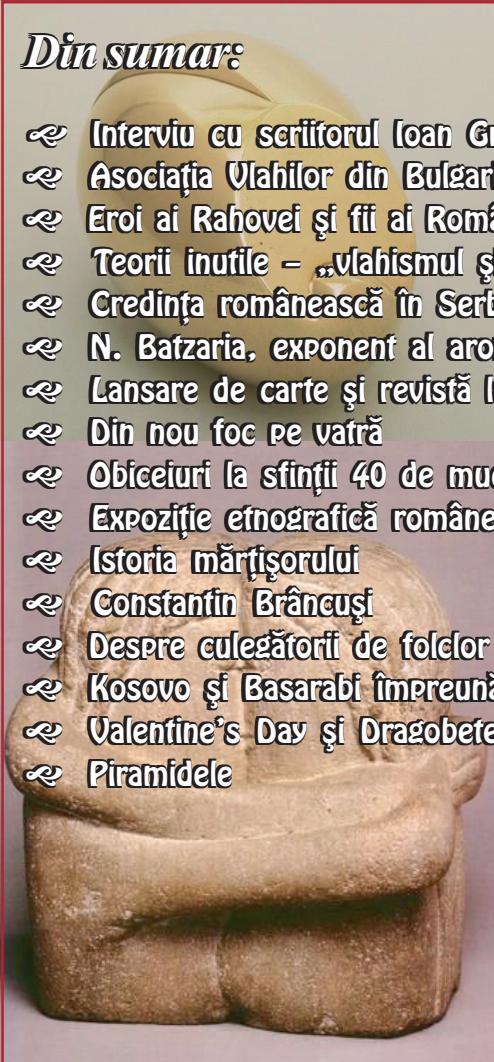
Nr.4/2008

Revistă lunară de cultură și opinie
editată sub egida Asociației Europene de Colaborare și Unitate în Balcani

A trăi înseamnă a fi supus magiei posibilului!

Din sumar:

- ☞ Interviu cu scriitorul Ioan Groșan
- ☞ Asociația Vlahilor din Bulgaria
- ☞ Eroi ai Rahovei și fii ai României
- ☞ Teorii inutile - „vlahismul și moldovenismul“
- ☞ Credința românească în Serbia
- ☞ N. Bafzaria, exponent al aromânismului
- ☞ Lansare de carte și revistă la Radio Oltenia
- ☞ Din nou foc pe vatră
- ☞ Obiceiuri la sfinții 40 de mucenici
- ☞ Expoziție etnografică românească la Vidin
- ☞ Istoria mărtisorului
- ☞ Constantin Brâncuși
- ☞ Despre culegătorii de folclor
- ☞ Kosovo și Basarabi împreună din nou
- ☞ Valentine's Day și Dragobetele
- ☞ Piramidele

Oameni de nota 10

Interviu cu scriitorul Ioan Groșan

C.C. Revista ACUB PRO este o revistă care se ocupă în special de problemele românilor din Balcani. Cum vedeți situația comunităților românești, în special a celor din Bulgaria, unde sprijinul acordat de către stat nu este îndeajuns de consistent, iar ei nu beneficiază de posibilitățile financiare necesare derulării unor proiecte?

I.G. În primul rând, vreau să vă felicit pentru ideea unei noi reviste de cultură în Calafat, ACUB PRO și remarc de asemenea faptul că dincolo de inițiativele guvernamentale ale României, există o inițiativă particulară care vine în sprijinul românilor din spațiul bulgăresc și sârbesc. Mi se pare un lucru extraordinar și nu pot să vă urez decât succes!

Pentru faptul că această comunitate românească din cele două părți ale Timocului a făcut tot ce a fost posibil pentru a-și păstra identitatea, și noi, la rândul nostru, trebuie să-i ajutăm. Poate că aici ar trebui stimulat mai mult rolul Uniunii Europene, ar trebui să existe niște proiecte care să meargă la Bruxelles, la Strasbourg și care să atragă atenția asupra acestei minorități care nu este deloc agresivă, care are o identitate culturală foarte clară, mai ales că în Europa, după cum ați observat – dau un exemplu poate exagerat, cel al Kosovo-ului – se pune mare accent pe susținerea minorităților și a identităților. Și poate că aici inclusiv statul român ar trebui să facă mai mult pentru această minoritate românească care există și își are tradițiile sale.

C.C. La un simpozion desfășurat la Vidin – Bulgaria în noiembrie 2007, s-a pus în discuție problema recunoașterii minorității românești. De fapt, în Bulgaria, de problema minorității românești se ocupă Ministerul Dezastrelor și Calamităților. La ora actuală, această comunitate nu este recunoscută de către guvernul bulgar, deși au existat demersuri în acest sens din partea minorității de acolo. Ce părere aveți?

I.G. Mi se pare o mostră de “umor” tipic bulgăresc, un “umor” destul de dur. Probabil că nouă ne lipsește o minimă agresivitate vis-à-vis de acest stat prieten, pentru că dacă mă gândesc câte lucruri a obținut minoritatea turcă de exemplu în Bulgaria, care are și un partid, noi poate că ar trebui să fim un pic mai incisivi.

Bulgaria și România au intrat în Uniunea Europeană de puțin timp. Cunoaștem toate imperatiivele Uniunii Europene. Sunt convins că într-un an, doi, atunci când lucrurile, legile europene se vor stabili, se va da o mare importanță acestor comunități așa cum este și a noastră, și cum este și comunitatea bulgărească din România, în special în Dobrogea. Li se vor recunoaște tradițiile și vor dobândi un statut, lucru care la ora actuală le lipsește.

C.C. Nu credeți că și statul român își are partea sa de vină în această chestiune?

I.G. Noi ne-am concentrat foarte tare pe problemele românilor estici din Ucraina, Moldova, Bucovina, dar să nu uităm că avem minorități puternice și în Ungaria, și în Serbia și în Bulgaria. Poate că procentele care merg în proporție de 80% spre Moldova, spre Ucraina, ar trebui să fie redistribuite și

în acest spațiu sudic. Cât privește un așa zis interes electoral, dacă ne gândim în timp, acest interes pur electoral mi se pare meschin, pentru că luptăm nu numai, să spunem, pentru o minoritate din Spania, deoarece majoritatea celor de acolo trimit bani în țară cu ideea de a se întoarce, iar eu sunt convins că în curând, când și la noi se vor alinia prețurile la cele din Uniunea Europeană, ei se vor întoarce. Pe când românii din Bulgaria, Serbia, Ungaria, ei nu se mai întorc, ei sunt acolo, drept urmare ar trebui să păstrăm aceste nuclee de românism acolo unde ele există de secole.

Interviu realizat de Cristina Crinteanu

REDACȚIA

Redactor-șef:
Cristian RUDĂREANU
Secretar general de redacție:
Cristina CRINTEANU
Redactor literatură-artă:
Costinela RUDĂREANU

Redactori asociați:

Pr. Boian ALEXANDROVICI
Tudor NEDELCEA
Diana COTESCU
Marian NIȚĂ
Vergil FUDULU
Dan VANĂ
Alina Anca TIGAE
George DAMIAN

Marius TURAICHE

Colegiul redacțional:
Max M. ȘTEFAN
Cristina SUBȚIRE
Pr. Adrian MICU
Lucica GHEORGHIEVA
Cristian CĂPINARU
Alexandru PASCOVICCI

Prezentare artistică:

Cristina MARCU
Adresa redacției • Calafat
Str. Gheorghe Doja, Bl.
B11, sc. 1, ap. 15
Telefon: 0251/231.026;
0766.402.312; 0741.777.839
E-mail:
rudareanucristian@yahoo.com

Dan VANĂ

Asociația Vlahilor/Românilor din Bulgaria (AVB) (scurtă prezentare)

Asociația Vlahilor / Românilor din Bulgaria (AVB) este înregistrată la Curtea Supremă a Bulgariei prin Hotărârea nr. 48 din 30.04/1992. Ea este prima organizație a etniei române din Bulgaria, iar apariția ei nu a fost posibilă mai devreme, din motive lesne de înțeles, deși s-a încercat acest lucru.

Sediul central al AVB se află la Vidin, o situație absolut normală, pentru că în regiunea Vidinului sunt 32 de localități cu populație compactă de români (vlahi), iar peste râul Timoc, în Serbia, până la Porțile de Fier și mai departe, localitățile sunt aproape în totalitate românești.

În cei 15 de existență AVB a avut o activitate diversă în spiritul scopurilor propuse de păstrare a identității etnice și de dezvoltare a moștenirii culturale. Printre cele mai importante activități, așa cum au fost ele prezentate în revista „Timpul”/”Vreme” din decembrie 2007, se regăsesc:

- Editarea ziarului „Timpul/Vreme” începând cu anul 1993. (Din anul 2002 – apare sub forma de revistă).

- Organizarea, din 1998, a „Festivalului Internațional de Cântece și Dansuri Vlahe-Române”, un eveniment cultural de o mare importanță pentru românii din țările balcanice și din alte țări.

- Ridicarea unui monument al soldaților români care au murit în luptele pentru eliberarea Vidinului în 1878, în satul Smârdan (Inovo)

- Organizarea de cursuri de limba română.
- Acordarea unui sprijin apreciabil selecției candidaților la studii superioare în România.
- Înfrățirea comunităților românești din Bulgaria cu comunități din Serbia și România.
- Participări la festivaluri și simpozioane în România (Timișoara, Turnu Severin, Giurgiu, Iași, Cluj Napoca, Alba Iulia, Calafat, Craiova).
- Numeroase concerte prezentate de ansamblurile AVB și ale invitaților din România.
- Organizarea de expoziții etnografice, de fotografie, pictură.
- Participarea devenită tradițională la ambasada României din Sofia cu ocazia zilei de 1 Decembrie.

Pentru acest an, după declarațiile d-rei Plamka Liubomirova președintele AVB, se vor intensifica eforturile de înființare a claselor pentru învățarea limbii materne, inclusiv prin depunerea de proiecte la diferiți finanțatori, vor începe mult mai din timp pregătirile pentru organizarea festivalului folcloric din vară, va fi creată o pagină web despre AVB și se va încerca dezvoltarea filialelor prin obținerea personalității juridice și atragerea de fonduri pentru activitățile specifice.

Cristian RUDĂREANU

Fumatul dăunează grav sănătății Prostia dăunează grav societății

Se spune pe bună dreptate că fumatul produce cancer și multe alte complicații pe care nu are rost să le amintim pentru că mai importante sunt cele apărute odată cu prostia. Dacă pentru multe altele există un leac numai pentru mărcinele asta, pentru pacostea asta de prostie nu e nici o metodă prin care să se stârpească și să-i pierdem rodul. Cum spunea bătrânii „ce greu răsare porumbul și ce ușor scoate capul bălurul”, ce se mai potrivește mersul pământului cu al omului că doar de-acolo am venit de-aia ne și asemănăm. Și de multe ori suntem ca pământul, ne lăsăm călcați când ne e frică, ne surpăm când nu mai vedem în față, ne uscăm când ne bat grijile și ne muim când ne stropesc cu lacrimi zilele alea care n-am vrea să vină niciodată. Cu toate acestea știm să ne adunăm la pomeni de voie cu lăutari și să stroșim

strugurii cu țuca la piciorul scaunului, așa românește. Prostia se pare că ar fi o formă extraterestră provenită din alt sistem străin de-al nostru că prea am luat-o mulți și o studiem. A devenit atât de populară și de iubită încât chiar dacă unii spuneau că nu va rezista, ea totuși s-a adaptat reușind să cucerească multe inimi. Iar când ne cucerește spun specialiștii că te liniștește și așa bine îți e cu ea că n-ai mai lăsa-o. Acum și dacă ar veni extraterestrilor s-o ia înapoi sigur n-am mai da-o noi că doar a devenit un bun universal. Și de ce s-o dăm, ce punem în loc, vedeți ce întrebare grea, asta e, ce punem în loc. De ce nu răspunde nimeni. Pentru că nu știm cum arată și a cui e, iar dacă nu știm mai bine o lăsam că nu se impozitează și poți s-o folosești ori de câte ori ai nevoie că doar fumatul dăunează grav sănătății iar prostia... Eminescu a fumat dar... de!

Prof. Nicolae Marinov PACEV
Koslodui, Bulgaria

Eroi ai Rahovei și fii ai României (I)

În a treia pătrime a secolului al XIX-lea, România reprezintă o parte remarcabilă din lupta generală a popoarelor creștine din balcani pentru emancipare deplină de sub crunta asupra a absolutismului turcesc austriac.

Independența era un ideal al întregului popor, idee prezentă în toate provinciile românești aflate sub dominație străină. Aspirând nestrămutat spre independența sa națională, tânăra țară nord-dunăreană constituia în același timp un imbold amenințător în criza orientală și un exemplu clar și dorit de urmat pentru toate popoarele asuprite de jugul otoman. Pentru acest fapt popoarele balcanice sud-dunărene s-au bucurat de încrederea și sprijinul României și s-au putut baza la rândul său pe faptul că la Nord de Dunăre lupta lor nu numai că a fost înțeleasă, dar și susținută permanent. România a arătat că nu poate să fie imparțial la lupta pe care o duc popoarele balcanice și că în războaiele precedente retrograda și egoista Rusie a folosit în foarte mică măsură potențialul militar al poporului românesc. O mare parte din conducătorii statului românesc s-au declarat pregătiți pentru a face față situație critice care s-ar crea în urma unui conflict între Turcia și creștinii din Balcani.

Cu o vitejie uimitoare, România include întregul său potențial în războiul ruso-turc din 1877–1878. În stadiul crucial al războiului de neatârnamare, cetatea Oriahova (Rahova) dobândește un rol excepțional și decisiv. Era ultima etapă din eforturile uriașe pentru înconjurarea Plevnei.

Forțele românești de la Rahova erau destinate asigurării dinspre nord-vest a blocadei Plevnei. Printr-o strategie bine gândită s-a ajuns în final la capitularea necondiționată a garnizoanei lui Osman Pașa. Nu numai impresionante dar și înduioșătoare sunt actele de eroism ale fiilor României în cele două bătălii pentru cucerirea Rahovei. Alături de moartea eroică a ofițerilor Constantin Ene, Dimitrie Giurăscu, Nicolae Cătănescu, Pavel Bordeanu, Nicolae Radovici și a multilor

ostași istoria României și Bulgariei nu-i poate uita pe comandanții Gheorghe Măldărescu, Ștefan Mateescu, Constantin Spicoiu și alții care răniți au continuat să conducă bătăliile eroice.

Încântat de avântul ostașilor la asalturi – în raportul său generalul Gheorghe Lupu scrie: „Dacă mă mărginesc a cita nume, nu este că-mi lipsesc prilejuri de laudă. Pentru a fi cu desăvârșire exact, ar trebui să fac oarecum apelul nominal al celor două regimente de roșiori. Artileria a fost la înălțimea reputației... se poate zice despre dorobanți că lor le revine onorul de căpetenie...Colonelul Crețeanu a dovedit prezență de spirit, liniște și energie vrednice de cele mai mari laude.

Maiorul Mateescu și apoi, când dânsul fu grav rănit,... căpitanul Merișescu cari au comandat aceste tinere trupe a căror educație militară se socotea abia începută, au știut amândoi să le dea soldaților și avântul cari se întâlnește la ostașii cei mai deprinși în război și i-au împărțit cu eroismul de care acești șefi erau ei înșiși însuflețiți...

Locotenentul Zambrina...a desfășurat o activitate, o inteligență și o bravură trecute la dânsul în obicei”.

Tun folosit în Războiul de Independență

CENTRUL DE STUDII
PENTRU RESURSE ROMÂNEȘTI

Revista poate fi citită la adresa
www.centruldestudii.ro

Pentru sponsorizări și reclame
vă așteptăm la nr. de telefon:

Fix: 0251.231.026

Mobil: 0767.464.894

0741.777.839

0728.078.492

George DAMIAN

ROMÂNII DIN BULGARIA

Teorii inutile – “vlahismul” și “moldovenismul”

O nouă teorie destinată divizării identității românești începe să se manifeste din ce în ce mai acut. Lansată în Serbia, teoria menționată susține că românii din Valea Timocului nu ar face parte din națiunea românească, ci dintr-o națiune nouă, vorbitoare a unei limbi noi: națiunea valahă și limba valahă. Ultima manifestare publică a acestei teorii este cuprinsă în volumul “Etnogeneza apariției vlahilor: Vlahii și popoarele balcanice”, apărută la Negotin, la editura Estetika în anul 2007 sub semnătura profesorului Vojislav Dušan Stojanovic. Teoria “vlahă” nu este nouă, ea a ieșit la iveală ori de câte ori românii din Serbia au încercat să se apropie de România sau și-au cerut drepturile la școală și biserică în limba română. V.D. Stoianovic susține în volumul său că “vlahii nu sunt români ci o etnie aparte, în pofida faptului că limba lor este aproape identică”. Același profesor avansează ipoteze de genul “vlahii sunt urmașii tracilor, celților și ai slavilor de sud, în timp ce românii sunt urmașii dacilor și daco-geților, astfel că este absolut clar că vlahii nu sunt români, ci o etnie separată”. Stojanovic își susține opera astfel: “apariția cărții a fost un rezultat al dorinței de a ajunge la un răspuns al mai multor întrebări deschise, deoarece până în prezent s-au scris tot felul de minciuni despre vlahi”. Profesorul de la Negotin își continuă teoria despre originea etnică a vlahilor în următoarea formulă: “originea elementelor romane în mentalitatea, limba și obiceiurile vlahilor trebuie căutate în rădăcinile lor celte și nu în romanizarea Balcanilor, pe care cotropitorii romani au încercat să o finalizeze fără prea mare succes și consecințe durabile”. Raționamentul cercetătorului sârb continuă în forma următoare: “prin simbioza moesilor, a tribalilor și a celților apar vlahii”, aceștia fiind ulterior “împărțiți între toate statele din Peninsula Balcanică de bunăvoie și acceptați ca fiind în Bulgaria – bulgari; în Serbia – sârbi; în România – români și în estul Serbiei – vlahi”, deoarece “nici nu s-ar fi putut altfel, având în vedere istoria naționalistă a popoarelor balcanice”. Și în final, caracteristica supremă a vlahilor este în viziunea lui Stoianovic următoarea: “vlahii se deosebesc printr-un fapt incontestabil, nu au aspirat la nici o organizare, de felul celor pe care le numim astăzi stat”.

Pe baza acestor linii directe din lucrarea lui Stoianovic vlahii ar prezenta următoarele caracteristici: un popor apărut în afara etnogenezei poporului român, fără legătură cu romanizarea, dintr-o combinație de triburi din nordul Peninsulei Balcanice (oricare alte triburi, nu daci sau geți), popor care chiar dacă vorbește o limbă virtual identică cu limba română nu este sub nici o formă român și care – contrazicând

toate experiențele istorice – nu și-a propus nici un fel de organizarea statală. Până la un punct teoria “vlahismului” se apropie de cea a “moldovenismului”. Aceasta din urmă susține că strămoșii moldovenilor – numiți în primele izvoare scrise “volohi” – nu au nici o legătură cu valahii sau cu românii. “Moldovenismul” merge mai departe în paradox – deși moldovenii și românii vorbesc aceeași limbă, cea a moldovenilor este diferită. Diferența apare când este vorba de statalitate: statul medieval Moldova constituie premisa existenței Republicii Moldova separată de România, fără a lua în seamă evoluțiile istorice (Unirea din 1859). Pentru arhitecții “moldovenismului” și “vlahismului” rămâne destul de greu de explicat de ce un popor vorbitor al aceleiași limbi primește același nume în izvoarele medievale la sud de Dunăre (valahi) și la est de Nistru (volohi). Pe o axă care sare bine de 1.000 de kilometri de la sud-vest la nord-est (cu altă axă asemenea de la nord-vest la sud-est) există un popor vorbitor al aceleiași limbi, cu obiceiuri comune sau asemănătoare (obiceiurile esențiale privind nașterea, botezul, nunta și înmormântarea virtual identice), costum popular identic și nume identic dat de vizitatorii străini – respectiv vlahi. Încercarea de a scoate “vlahii” din identitatea românească este o ciudățenie și nu poate fi catalogată decât ca atare. Câtă vreme românii din România de azi – și restul lor rămăși în afara granițelor – au fost numiți de-a lungul istoriei vlahi orice încercare de a demonta tezele lui Vojislav Dusan Stoianovic rămâne un simplu exercițiu care să dovedească cunoașterea istoriei românilor și nimic mai mult.

ROMÂNII DIN SERBIA

Prof. Marian NIȚĂ

Credința românească în Serbia (III)

În ultima perioadă mai multe voci, atât din România, cât și din străinătate, acuză Serbia de tratament nedemocratic față de românii timoceni. Oficiul pentru Drepturile Minorităților din Centrul și Sud-Estul Europei, prin cuvântul președintelui Ancuța Plăeșu a făcut apel la oficialii români, sârbi și europeni în a acorda protecție preotului Boian Alexandrovici și enoriașilor care doresc biserică românească în Timoc. Același mesaj de sprijin l-a dat și Fundația Națională pentru Românii de Pretutindeni, care a chemat toate organizațiile românești să protesteze în fața discriminărilor la care este supusă comunitatea românilor din Timocul sârbesc.

Comitetul Helsinki pentru Drepturile Omului din Serbia (cu sediul în Belgrad) a alocat 20 de pagini situației disperate a valahilor/românilor din Timocul sârbesc în raportul pe anul 2004 privind dreptul la identitate națională în țara vecină. Sunt prezentate în amănunt date istorice, recensăminte, cazuri grave de intimidare și lipsa celor mai elementare drepturi la cultivarea limbii materne.

În 4 decembrie 2004, credincioșii ortodocși români din satul Malainița, care în istoria sa niciodată nu a avut biserică românească, împreună cu Boian Alexandrovici au invitat pe Prea Sfinția Sa dr. Danil Partoșanu, episcop al românilor din Serbia, să sfințească noul lăcaș de cult pentru ca să se poată sluji în el. Din păcate, reprezentanții Bisericii Ortodoxe Sârbe nu au putut accepta, ridicând împotriva românilor toată presa scrisă din Serbia, cât și televiziunile locale și a intervenit la Primăria din Negotin ca biserica românească din Malainița să fie dărâmată.

Cu timpul însă, situația s-a acutizat. Autoritățile civile sârbe, incitate de cele bisericești, au hotărât demolarea singurei biserici românești din Timocul sârbesc, cea din satul Malainița. În ciuda faptului că nici o clădire din acest sat nu are o autorizație de construcție, neexistând un plan de urbanism, Inspectoratul pentru construcții al comunei Negotin i-a transmis preotului Boian Alexandrovici că pe data de 31 decembrie 2004 va primi decizia de demolare a bisericii românești. Conform preotului român, autoritățile sârbe au fost montate în aceste acțiuni de episcopul sârb Iustin, cel care și-a exprimat deseori opoziția față de această biserică.

Următorul pas contra micuței biserici a fost începerea unui proces penal împotriva preotului acesteia, Boian Alexandrovici, singura acuzație care i s-a adus a constat în lipsa autorizației pentru lăcașul de cult, în condițiile în care acesta făcuse tot ce este omenește posibil să o obțină.

Boian Alexandrovici mărturisea într-un interviu acordat unei agenții de presă că „atunci când românii timoceni au

primit decizia pentru dărâmarea lăcașului în 2004, s-au organizat împreună cu membrii asociațiilor culturale și politice pentru a opri mașinile angrenate de autoritățile din Negotin pentru distrugerea bisericii și s-au pus în drum. Românii aveau intenția ca, dacă mașinile vor trece mai departe, ei să se baricadeze în biserică pentru ca zidurile să cadă peste ei”.

La începutul anului 2007, când lucrurile păreau să se așeze pe un fâgaș de normalitate, a venit o veste bombă: preotul român Boian Alexandrovici a fost condamnat la două luni de închisoare, cu suspendare, de către Tribunalul Negotin, fiindcă a construit o biserică românească în curtea casei sale din Malainița.

Oprit să mai slujească în biserică, amenințat cu moartea, excomunicat și condamnat la două luni de închisoare cu suspendare pentru „vina” de a fi construit o biserică românească în Malainița, lui Boian Alexandrovici nu i-au mai rămas decât să speră într-o rezolvare grabnică a situației, în oprirea fenomenului de deznaționalizare la care sunt supuși cei 250.000 de români care trăiesc în Valea Timocului din Serbia.

Preotul Boian Alexandrovici susține că sub jurisdicția sârbească nu este loc de români, că ierarhii sârbi întotdeauna încearcă să bage în capul populației majoritare că cel mai mare dușman pentru credincioșii sârbi este Biserica Ortodoxă Română.

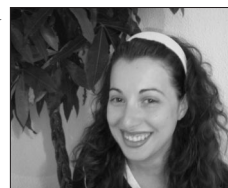
În concluzie, prin ceea ce simt și prin modul în care luptă pentru păstrarea identității lor spirituale și culturale, românii din Serbia transmit, din generație în generație, încărcătura spirituală a sufletului creștin românesc.

Dar cum nimeni și nimic nu a putut să le smulgă credința lor în Dumnezeu, oricât de înverșunat ar fi fost împotriva ei, celor ce au vrut să le schimbe credința și obiceiurile cu altele li s-a opus și li se va opune mereu aceeași rezistență neostoită.

Preot Boian Alexandrovici, Malainița

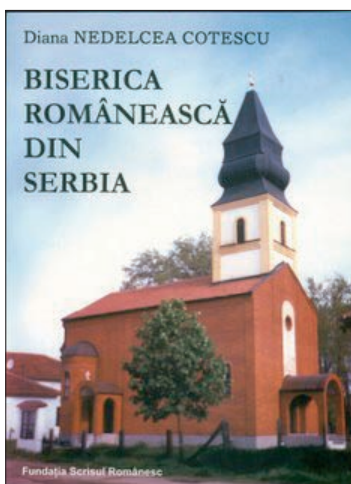
Prof. dr. Diana COTESCU

Prezentări de mănăstiri și biserici românești din Serbia (III)

Mănăstirea cu hramul „Sfântului Iova” din Zlațița datează, conform tradiției, din sec. al XVI-lea, dăruită după căderea Banatului sub ocupație otomană. Restaurată cu ajutorul protopopului Miclău de la Răcășdia și a altor enoriași. A fost adus un călugăr din Țara Românească, care a viețuit aici până în 1738. A trecut prin multe calamități naturale și umane. A funcționat până în anul 1848.

Biserica cu hramul „Sfântul Ioan Botezătorul” din Iancov Most–Iancaid, sat atestat în 1221 și format, în parte, din coloniști români de pe Valea Mureșului. Tradiția amintește de un preot, Petru, pe la 1333–1335 (ceea ce ar însemna începutul unei vieți religioase); unii autori scriu despre existența, în 1660, a trei sate ortodoxe mixte româno-sârbe: Iancahid, Mutavelin și Pașin. În Iancahid, prima biserică este înălțată în 1740, în 1758, satul, cu 72 de case, zidește o nouă biserică care este sfințită în 1772. Până în 1761, serviciul religios era oficiat de preoții sârbi. La 22 martie 1761, aici vine preotul român Vasile Popovici din Rășinari Sibiuului. Până în 1880, parohia era subordonată Episcopiei Timișoarei, apoi Episcopiei Ardealului. În biblioteca parohiei se află: **Octoihul** (Târgoviște, 1712); **Penticostarul** (Râmnic, 1744); **Octoih** (Râmnic, 1783); **Cazania** (Viena, 1793); **Psaltire** (1810); **Mineele** (Buda, 1804-

1805 și Sibiu, 1853–1856); **Triod** (Blaj, 1813); **Chiriocodriom** (Sibiu, 1855); **Propăvăduiri pentru înmormântări** de Petru Maior (Buda, 1809); **Evanghelia** (Sibiu, 1859) etc.

O biserică nouă se zidește în 1888, pe cheltuiala totală a sătenilor, și subvenționată de statul român până în 1945, ceea ce a trezit unele frământări confesionale. Unii au refuzat să plătească banii hotărâți de către Consistoriul de Arad (mai plăteau: taxa culturală, susținerea preotului și a învățătorului), amenințând că trec la unirea cu Roma. La 26 februarie 1892, cei 13 copii de familie plecați din ortodoxie, înființează o filie unită a parohiei din Camlos, subordonată episcopului greco-catolic din Lugoj, Victor Mihaly, care zidesc, în 1900, o capelă. În 1936, la Iancahid vine capelan preotul Teodor Frențiu din Uzdin, care readuce la dreapta credință o parte din enoriașii greco-catolici. În 1940, satul avea 994 locuitori români de religie ortodoxă, 12 ortodocși sârbi, 32 greco-catolici și romano-catolici. Iancaidul are o veritabilă tradiție corală. În 1869, se înființează primul cor din Banatul sârbesc, corul din Coștei. Tot aici se înființează Școala Confesională în 1872 și un Inspectorat școlar, care reunea preoții și învățătorii din satele din jur: Sârcia, Ecica, Toracu Mare și Toracul Mic, în vederea susținerii de conferințe preoțești și învățătorești și a îmbunătățirii predării religiei și a moralei.

Maxime și cugetări

Dacă vrei odihnă, crede. Dacă vrei adevărul, caută și suferă (Frederich Nietzsche)

Nimănui nu îi pasă dacă ești trist, așa că ai putea la fel de bine să fii fericit!

Greșeala e o inepuizabilă sursă de informare.

Ideile sunt ca diamantele: îți cer mai mult timp să le găsești decât să le șlefuești. (Alphonse Esquiros)

Înțeleptul nu spune ce știe, iar prostul nu știe ce spune. (Proverb turcesc)

Cel mai ușor lucru din lume e să te lași de fumat! Eu, de exemplu, m-am lăsat de vreo 14 mii și câteva sute de ori! (Mark Twain)

Nu contează cine votează, contează cine numără voturile! (Iosif Vissarionovici Stalin)

Ia ce poftesti și plătește pentru ce ai luat!», zice Dumnezeu. Proverb spaniol

Toți vor să ajungă în rai, dar nimeni nu vrea să moară!

Mersul la biserică nu te face credincios, așa cum statul într-un garaj nu te face mașina.

Multe afrodisiace au fost încercate. Banul este cel mai bun.

Titlul de campion mondial se pierde. Ceea ce rămâne pentru totdeauna este titlul de fost campion mondial. (David Bronstein)

Prof. Dinel NICOLAE

POIANA MARE ȘI RELAȚIILE ROMÂNNO-SÂRBE ÎN SECOLUL al XIX-lea

Încă din prima jumătate a secolului al XIX-lea cunoscutul Principe al Serbiei Miloș Obrenovici cu sprijinul domnitorilor români ai vremii, cumpără o serie de moșii în Țara Românească printre care și în Poiana Mare. Dominația otomană a fost mult mai puternică în Serbia în comparație cu Principatele Române. Lipsa drepturilor de proprietate individuală din Serbia i-a determinat pe mulți dintre conducătorii și principii Serbiei să achiziționeze bunuri în Principatele Române, îndeosebi în Țara Românească. Aceste posesiuni din prima jumătate a secolului al XIX-lea vor constitui baza legăturilor în România ale familiei Obrenovici din perioada

Prințul Miloș Obrenovici

imediat următoare.

Miloș Obrenovici obținuse de la voievodul Alexandru Ghica monopolu sării pe care o exporta în țările balcanice unde nu se găsea. În noiembrie 1835 la palatul lui Obrenovici de la Poiana Mare au avut loc covorbiri între domnul Țării Românești Alexandru Ghica și Miloș Obrenovici în problema exportului de sare în Serbia. În urma discuțiilor avute s-a ajuns la o înțelegere, iar la 4 ianuarie 1836 se încheia un contract între Țara Românească și Serbia în care se prevedea

exportul a 30 de milioane ocale de sare pentru Serbia pe o perioadă de doi ani (1836-1837).

După moartea prințului Obrenovici proprietatea de la Poiana Mare a revenit membrilor familiei sale dintre care cel mai important a fost fiul acestuia Mihail Obrenovici.

Relații apropiate dintre domnitorul României Alexandru Ioan Cuza și Mihail Obrenovici, au făcut ca, în mai multe rânduri, aceștia să se întâlnească la palatul principelui de la Poiana Mare. Cei doi au colaborat admirabil iar ca urmare în anul 1862 Cuza a protejat un transport de arme pe Dunăre venit din Rusia și destinat Serbiei. În urma derulării cu succes a operațiunii, prințul Obrenovici i-a dăruit domnitorului României o sabie pe a cărei lamă de oțel erau încrustate cu litere din aur: „Amico certo in re incerta” (Prietenului sigur în vremuri nesigure). Pe teaca sabiei, bătută cu smaralde și briliante, erau scrise inițialele celor doi principii. Mănerul de aur masiv al sabiei înfițișează pe Sfântul Andrei, patronul Serbiei, iar la picioarele lui un leu și un vultur, adică Serbia și România, luptând cu șarpele care simbolizează imperiul otoman.

Familia Obrenovici și Poiana Mare au contribuit substanțial la dezvoltarea relațiilor româno-sârbe în secolul al XIX-lea. La Poiana Mare se vor pune în anul 1835 bazele exportului de sare pentru Serbia și Peninsula Balcanică. Comuna va deveni și simbol al luptei românilor pentru independență, deoarece în palatul familiei Obrenovici din Poiana, domnitorul Carol I își va stabili în perioada iunie-august 1877 reședința și marele cartier general al armatei române.

Pe insula Kildim din nordul Uniunii Sovietice, se află un lac neobișnuit. El este alcătuit din 5 straturi de apă: apă dulce, apă puțin sărată, apă sărată, apă de culoare roșie și apă saturată cu hidrogen sulfurat. Corespunzător fiecărui strat de apă, în acest lac trăiesc cele mai felurite vietăți: pești de apă dulce, meduze, crustacee, pești marini pitici, stele de mare etc;

Un kilogram de uraniu are energie cât șase milioane kilograme de carbune;

Dacă iei orice număr între 1 și 9 și îl înmulțești cu 9, suma celor 2 nr. din rezultat va fi întotdeauna 9;

Cea mai înaltă cascadă din lume este Cascada Angel, în Venezuela, atingând o înălțime de 979 m?

Pentagonul din Arlington, Virginia are un număr de toalete dublu decât necesar. Când a fost construit în anii 1940, statul Virginia încă mai avea legi de segregare care cereau toalete separate pentru albi și negri.

Știați că...

Umbrela a fost inventată de mai mult de 4000 de ani. Au fost dovezi ale existenței umbrelei în arta străveche în Asiria, Grecia, Egipt și China. Europeanii de mai târziu au făcut umbrele din lemn sau oase de balenă și acoperite cu vopsea în ulei.

Ideea de examen de conducere a fost inventată în Franța. În 1893, șoferii trebuiau să dea un test de abilitate în conducerea și reparația mașinii.

Lacul Baical, Siberia, Rusia, este cel mai adânc lac din lume. Măsurătorile efectuate în anul 1974, au descoperit o adâncime de 1.637 m (în jurul acestei cifre fiind și adâncimea medie a Marelui Canion).

Biserica Neagră din Brașov, monument de arhitectură gotică finalizat în anul 1477, poartă acest nume de când a fost parțial distrusă în incendiul din 1689.

Cristina CRINTEANU

Lansarea volumului „Românită și Latinitate în Uniunea Europeană” și a revistei ACUB PRO - Revista românilor din Balcani

Joi, 21 februarie, la Galeriile *Radio Arts* din Craiova a avut loc lansarea volumului „*Românită și Latinitate în Uniunea Europeană*”. Editat de *Fundația Scrisul Românesc Craiova* sub îngrijirea prof. dr. Tudor Nedelcea, președintele Fundației, lucrarea reunește 28 de lucrări referitoare la problematica românilor din Balcani, Bulgaria și Serbia în special, și care au fost prezentate de participanții la Simpozionul Internațional de la Craiova din luna mai anul trecut. Printre autorii lucrărilor se numără: prof. univ. dr. Gheorghe Zbucă, prof. univ. dr. Ovidiu Ghidirmic, acad. Dinu C. Giurescu, prof. dr. Tudor Nedelcea, prof. Dan Lupescu, prof. Nicolai Marinov Pacev - Koslodui (Bulgaria), prof. Romulus Turbatu, volumul fiind prefătat de prof. dr. Victor Crăciun, președintele *Ligii Culturale pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni*.

Prof. dr. Tudor Nedelcea a prezentat volumul „*Românită și Latinitate în Uniunea Europeană*”, fiind completat în aprecierile privitoare la românii din Balcani de prof. univ. dr. Gheorghe Zbucă de la Universitatea din București și de prof. dr. Victor Crăciun, care au intervenit telefonic. De asemenea, în direct prin legătură telefonică s-a aflat și Ivo Gheorghiev, președintele *Uniunii Etnicilor Români din Bulgaria „AVE”*.

În cadrul aceluiași eveniment a fost prezentată revista lunară de cultură și opinie *ACUB PRO* de către redactorul șef Cristian Rudăreanu, revistă care are drept scop promovarea elementului românesc în Balcani și nu numai.

Un alt invitat la lansare a fost arhitectul Dumitru Cernătescu, care a vorbit despre arhitectura autentică românească, cea care a pierdut mult datorită noilor materiale existente pe piața de specialitate. După opinia sa, casa românească nu trebuie să devină un muzeu. De asemenea, a făcut observația că orașul Craiova a încercat să conserve anumite locații pentru a nu-și pierde originalitatea.

În centrul discuției s-au aflat problemele cu care se confruntă românii din Bulgaria și Serbia, cu precizarea că românii din Serbia nici la ora actuală nu beneficiază de învățământ în limba română, de biserică, nefiind încă recunoscuți ca minorități așa cum este și cazul românilor din Bulgaria.

Evenimentul a fost moderat de către Gabriela-Rusu Păsărin și a fost transmis în direct de către Radio Oltenia Craiova.

Tudor Nedelcea, pr. Cristian Rudăreanu și Gabriela-Rusu-Păsărin

Natura, creația lui Dumnezeu

Mai multe specii distincte de plante sunt numite în Biblie (Sfânta Scriptură) în felul acesta, dar există discuții serioase cu privire la identitatea lor.

Este sigur, însă, că isopul de astăzi *Hyssopus officinalis*, nu a fost niciuna din aceste plante, întrucât el este de origine din partea de Sud a Europei.

În Vechiul Testament „isopul” era folosit pentru ritualurile de Paște (**Ieșirea 12:22**), pentru curățarea leproșilor (**Leviticul 14:49-52**) și la jertfirea vacii roșii (**Numerii 19:2-6; Evrei 9:19**).

Calitățile purificatoare ale „isopului” sunt menționate în **Psalmi 50:8**.

În general, se consideră că planta este organul sirian-*Origanum syriacum*, care este o iarbă aromată de culoare verde-cenușiu și care își menține culoarea tot timpul anului,

ISOPUL

Prof. Marian Niță

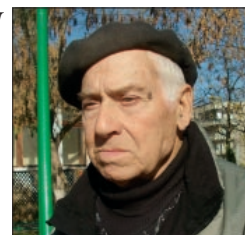
având o tulpină sârmoasă înaltă de 20-30 cm, cu flori albe și mici care crește în locuri stâncoase și uscate.

Se mai crede că este vorba despre o altă plantă, probabil caperul – *Capparis spinosa*, care crește de obicei în pereții vechi ai caselor vechi, are tulpini lemnoase foarte spinoase și flori mari de culoare albă.

În Noul Testament „isopul” folosit la răstignire (Ioan 19:29), a fost probabil o trestie sau un băț, dar sorgul african – *Sorghum vulgare*, care este asemănător cu trestia, a fost considerat ca fiind probabil cea mai corectă alegere.

Apel la unitatea românilor din Bulgaria *Milan COSOVEANU*

DIN NOU – FOC PE VATRĂ

Focul îl reprezintă revista „Timpul” („Vreme”) – editată de AVB, prima publicație tipărită a primei organizații a etniei române din Bulgaria. Are aceeași vârstă ca și asociația – 15 ani, o însoțește din momentul nașterii ei, în anul 1992. Cu căldura unui centru de unire, ea luminează și bucură cititorii săi din Bulgaria și din străinătate.

Din păcate, până acum au ieșit numai 88 de numere (89 cu ultimul). Dacă se tipărea regulat – 12 numere pe an, deja am fi ajuns la cel de-al 180-lea. Dar, din motive financiare, nu am putut realiza acest lucru. În biografia „Timpului” am avut și momente prielnice, fericite. Am fost ajutați și de sponsori. Într-un moment dat situația lui s-a stabilizat prin contractul încheiat cu Departamentul pentru Relațiile cu Românii de Pretutindeni. Deși, cu ajutorul primit de la acest departament, nu era asigurată editarea pe tot parcursul anului, noi suntem mulțumiți și mulțumim frățeste. Îndeosebi, mulțumim reprezentantului Cristian Căpînar, cu ajutorul căruia am încheiat acel contract care ne-a permis achiziționarea unui calculator performant, cu ajutorul căruia să pregătim singuri tehnoredactarea. „Timpul” reflectă precis și corect activitatea asociației, a filialelor ei, precum și specificul etniei noastre, legăturile cu România și obiectivele ei istorice. Se primea cu bucurie și entuziasm de cititori. Ajutor, deși într-o măsură mai mică, am primit și de la Consiliul Național pe probleme etnice și demografice, din Bulgaria.

Situația s-a schimbat și complicat când s-au creat puteri centrifuge și au fost înființate încă două organizații etnice române în Bulgaria. Aici eu nu pot să fac istorie (va veni timpul și pentru acest lucru) și voi omite amănuntele. Iar

scopul căruia ne-am consacrat cu toții, nu iese din mlaștină. Nici școli nu avem pentru învățarea limbii materne. Nici slujbă în limba română. Nici Casă de Cultură, nici ansamblu reprezentativ. Nici muzeu. Nu edităm nici cărțile autorilor noștri, deși există în Bulgaria „Convenția pentru protecția drepturilor minorităților”. Timpul trece, puterea invizibilă a asimilării trece și dărâmă esența etniei noastre. Sau poate o altă putere ne subjugă cu jugul maximei romane „Împarte și stăpânește”... În această situație Departamentul pentru Relațiile cu Românii de Pretutindeni a întrerupt subvenția revistei noastre. El, generos, a transferat-o altei publicații, care s-a tipărit nu mult timp...

Ceasul „Timpul”-ui s-a oprit. „Timpul” luminează din când în când: doar o dată pe an, când îi aruncă, precum unui copil abandonat, pomana de Anul Nou. Se luminează vatra și încălzește auditoriul care nu-l uită și tot speră că va renaște pentru o viață regulată. Din tribuna lui, ca un om care a dat mai mult de zece ani pentru editarea lui, îmi însușesc dreptul să-mi spun părerea. Este normal și de la sine înțeles, mai ales în folosul tuturor conducerilor celor trei organizații – AVB, ORB și AVE, să se întâlnească și să discute posibilitățile reale de cooperare – în fiecare domeniu concret. Sau să se unească precum frații (ceea ce sunt de fapt) în numele soartei și intereselor etniei noastre. Atunci și din partea României, și din partea Bulgariei ne vor privi cu alți ochi. Se vor stabili și speranțele oamenilor, care acum se privesc confuz prin prisma dezbinării și neînțelegerii.

Fie ca „Timpul” să reprezinte editorialul comun. Mai ales, că directivele Uniunii Europene constrâng în această direcție.

OBICEIURI LA SFINȚII 40 DE MUCENICI

Se spune că pentru a le căpăta bunăvoința celor 40 de sfinți li se aduc ofrande: patruzeci de colaci copti în cuptor, numiți simbolic mucenici, sfinți, bradoși sau boboneți, sugerând silueta umană. În tradiția populară ziua de 9 martie continuă să reprezinte, prin multe obiceiuri - ritualul focurilor, menite să atrage duhul blând la primăverii, lustrațiile prin apă și foc, inaugurarea simbolică a unor activități umane, practici divinatorii, o sărbătoare a reînvierii naturii a regenerării anului la început de primăvară, o trezire din amorțeala și nepăsarea păcatului la curățirea purificatoare și dătătoare de viață nouă și sfântă în Iisus Hristos. În unele părți ale Moldovei, și mai ales ale Munteniei există obiceiul ca oamenii și special copiii să iasă în ziua celor 40 de Sfinți și să bată cu botele sau cu maiul în pământ ca să intre gerul și să iasă căldura,

zicând:” Ieși căldura din pământ / Intră tu frig în pământ!” Imediat ce Sfinții bat cu botele în pământ nu numai că încetează gerul ci și gheața începe să se topească și să se ducă pe ape. În Bucovina, se obișnuiește ca oamenii și cu precădere tinerii să bată câte o mătănie pentru fiecare sfânt, sau, după cum spun unii, chiar câte 40 de mătănie pentru fiecare sfânt, și aceasta pentru ca să dobândească mulți ani, să fie sănătoși în decursul anului și mai ales pentru ca să afle banii ascunși în pământ. Tot în Bucovina există obiceiul ca în ziua de 9 martie să se meargă la pescuit, și cel ce va prinde patruzeci de pești și va reuși să înghită unul viu ,va avea noroc tot anul la prins pește. Tot din aceasta cauză se zice că în ziua de 40 de Sfinți e bine nu numai de a prinde, ci chiar și de a fierbe și a mânca 40 de peștișori sau chitici.

Expoziție etnografică la Vidin

Anul acesta pe data de 19 februarie s-au împlinit 135 de ani de la moartea lui Vasile Levski, erou care ocupă un loc important în istoria națională a Bulgariei. Născut la 1837, Vasile Levski a fost omorât la 36 de ani după ce a dus o viață de revoluționar fiind un oponent al stăpânirii turcești. În Vidin există un liceu care-i poartă numele unde Asociația AVE coordonează prin doamna profesoară Ioana Antonova o clasă de 22 de elevi care studiază limba română două ore pe săptămână ca limbă străină. Cu această ocazie s-a organizat o expoziția de obiecte românești care a avut loc în cabinetul de limba rusă și limba română la inițiativa cercului școlar din cadrul liceului numit „Locul natal”.

Doamna profesoară Antonova împreună cu elevii și părinții au reușit să adune aproximativ 300 de exponate fiind amenajată și o masă cu specific românesc cât o serie de obiecte care făceau parte din gospodăria unei familii românești din Timoc. S-au putut admira vechile costume populare, fețe de masă, cămăși lucrate manual, baticuri de borangic, câț și obiecte de uz casnic specifice zonei

Expoziția etnografică a fost deschisă public la ora 10,00 pe data de 12 februarie de către doamna directoare Damianova Veselka. Audiența nu a fost prea numeroasă însă au fost prezente două televiziuni locale și reporteri de la ziarurile din Vidin. Acțiunea a fost făcută cu efort din partea elevilor și a cadrelor, organizatorii pe viitor având datoria să mediatizeze mai bine evenimentele de acest gen care nu sunt aproape deloc cunoscute de media din România. Am dori pe viitor ca organizațiile românești din Bulgaria să anunțe atunci când sunt evenimente care vizează românii din Timoc mai ales că sunt reviste românești care promovează acest tip de manifestări cu caracter românesc. Ne-am bucura dacă nu numai la eroii bulgari s-ar face aceste frumoase acțiuni având în vedere că și românii au o serie de oameni de cultură dar și figuri istorice și momente deosebite care trebuie amintite în Timocul bulgăresc și nu numai. Am vrea ca și de ziua lui Brâncuși sau a lui Eminescu românii de acolo să se adune pentru a-i comemora pe cei care au pus România pe harta culturală a lumii.

Istoria mărțișorului

Alina Anca TIGAE

Mărțișorul este o sărbătoare specific românească prin care se celebrează venirea primăverii. În această zi se ofera persoanelor de sex feminin mărțișoare, ca mici semne de mulțumire. Se considera că mărțișoarele sunt aducătoare de fericire și noroc. Ele sunt formate în mod tradițional dintr-o fundița roșu cu alb - roșu semnifică iarna și albul primăvara la care se adaugă alte simboluri ale norocului: trifoi cu patru foi, potcoava, coșarul, inima. Acest simbol este purtat la vedere o săptămână sau doua.

Cum a apărut acest obicei?

Descoperirile arheologice arată că se celebra prima zi a primăverii încă de acum 8000 de ani... Și pe vremea dacilor simbolurile primăverii erau confecționate în timpul iernii și se purtau doar după 1 Martie. Mărțișoarele erau atunci pietricele albe și roșii înșirate pe o ață. Alte surse arătau că martisoarele constau în monede care erau atârinate de fire subțiri de lână, negru cu alb. Tipul de monedă: aur, argint sau bronz indica statutul social. Ele erau purtate pentru a avea noroc și pentru a avea o vreme bună.

Dacii credeau că aceste amulete aduc fertilitate, frumusețe și previn arsurile din cauza soarelui. Acestea erau purtate până când copacii începeau să înflorească și apoi erau atârinate de crengile lor.

Legenda babei Dochia

Acum mai mulți ani o femeie bătrână care se numea Dochia avea o fiica

vitregă pe care o ura. Într-o zi de iarnă cumplită Dochia i-a dat o haina foarte murdară cerându-i să o spele la râu până devine albă ca zăpada.

Tânăra fată a spălat-o mult timp, dar pe cât o spala ea mai tare, pe atât devenea haina mai neagră! Atunci a apărut un bărbat care se numea Mărțișor și a întreat-o de ce plânge.

Ea i-a povestit ce i s-a întâmplat.

Atunci Mărțișor i-a spus că posedă o putere magică și i-a oferit o floare roșie și albă și a îndemnat-o să mai spele încă o dată veământul și apoi să se întoarcă acasă. Când a ajuns fata acasă pânza era albă ca și neaua. Bătrânei Dochia nu i-a venit să își creadă ochilor. Ea nu ar fi crezut că fiica sa vitregă va reuși să îndeplinească sarcina. Deodată a văzut floarea din părul fetei. “De unde o ai?” o întrebă bătrâna, “este încă iarnă”. Bătrâna crezu că primăvara a revenit și plecă cu turma pe munte. Pe drum vremea era frumoasă, așa că a renunțat la cojoacele pe care le purta. La sfârșit a fost însă prinsă de burnița. Când a ajuns în vârf i s-a arătat Mărțișor: “Vezi cât de rău este sa stai în frig și umezeală” a grăit el, “tu, cea care ți-ai obligat fiica să spele iarna hainele la râu.” Apoi a dispărut. Bătrâna a rămas singură pe munte, a venit gerul și oile au fost transformate în pietre. De atunci roșul și albul simbolizează lupta între bine și rău, între iarnă și primăvară.

METEORIȚII

Meteorul este un fenomen atmosferic care constă în apariția pe cer, noaptea mai ales, a unui punct luminos care se mișcă cu o viteză mare. Acest lucru este provocat de pătrunderea în atmosferă a particulelor solide din spațiul interplanetar care, prin frecare cu aerul, sunt volatilizate, ajungând numai rareori sub formă de meteoriți.

Meteoritul este un corp solid din spațiul interplanetar care străbate atmosfera pământului ajungând până la sol. Masa meteoriților variază de la câteva grame până la zeci și sute de tone, dimensiunile lor variază de la câțiva milimetri până la zeci de metri. Pe locurile unde cad marii meteoriți se formează cratere. Masa corpurilor meteoritice care cad pe pământ zilnic este de aproximativ 10-20 tone. Fragmentele mai mari explodează uneori în atmosferă, dar nu ard în întregime. Altele se găsesc sub formă de meteoriți. Unii savanți cred că prăbușirea unui meteorit enorm a fost fenomenul care a provocat cu 65 milioane de ani în urmă dispariția unor specii de animale, în special a dinozaurilor. În anumite perioade ale anului, de exemplu în jurul datei de 12 august sau 9 octombrie, pământul traversează orbitele unor comete de-a lungul cărora au avut loc acumulări de fragmente. În timp ce traversează atmosfera terestră, aceste fragmente formează stele căzătoare.

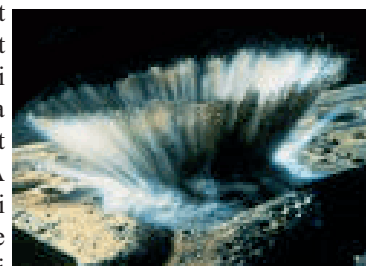
Majoritatea meteoriților sunt asemănători granulelor de nisip. Cei mai mari meteoriți sunt de obicei bucăți rupte din asteroizi sau alte planete. Când intră în atmosferă, meteoriții, prin frecarea cu particulele de aer, se încălzesc până la peste 3000 grade F. Această căldură vaporizează majoritatea meteoriților. Obiectele extraterestre ce lovesc Pământul

formează cratere de 12 până la 20 ori mai mari decât mărimea lor.

În vremurile străvechi, obiectele de pe cerul nopții au condus la superstiții și au fost asociate cu zeitățile. Meteoriții erau considerați cadouri de la zei. Alții credeau că zeii își manifestau astfel furia. Până în secolul al XVII-lea, mulți au crezut că erau fulgere de piatră.

La 30 iunie 1908, în Siberia, a avut loc cel mai important eveniment legat de meteoriți. Pe o distanță de câteva sute de km, martorii aceluși eveniment au văzut o uriașă minge de foc străbătând cerul care a explodat, dând naștere la vânturi puternice și zgomote asurzitoare și cutremurând pământul. Nu s-au găsit niciodată urmele unui meteorit și, timp de mulți ani, oamenii de știință au crezut că explozia a fost cauzată de o cometă. Acum predomină teoria conform căreia un meteorit a explodat deasupra pământului.

Cel mai mare meteorit recuperat în SUA a căzut într-un lan de grâu în sudul statului Nebraska în 1848. Martorii au afirmat că au văzut o imensă minge de foc în miezul zilei, mai strălucitoare decât soarele. Meteoritul a fost găsit îngropat la 3 metri în pământ și cântărea 1180 kg. Cel mai renumit crater meteoritic din SUA se găsește în Arizona și este uriaș. Marginile se ridică la 50 metri deasupra pământului și este adânc de 200 m. Diametrul este de aproximativ 1,6 km. Acesta este primul crater care s-a dovedit a fi produs de un meteorit acum 20-50 mii ani în urmă.

Codul Bunelor maniere

Cum putem avea o conversație plăcută

• Trebuie să fii întotdeauna atent la ceea ce spui, astfel încât să nu-ți pui interlocutorul în inferioritate, chiar dacă ești mai instruit sau mai informat decât el.

• Să respecti opinia celuilalt, chiar dacă diferă de a ta deoarece s-ar putea să fie întemeiată.

• Nimic nu te împiedică să-ți susții ideea în cadrul dialogului creat. Fă-o fără a-ți jigni interlocutorul.

• Dacă nivelul conversației ne depășește, nu deschidem gura; cel puțin nu riscăm să ne facem de râs!

• Micile complimente întrețin conversația ca și micile cadouri, prietenia.

• Se știe că despre cei care nu sunt de față se vorbește întotdeauna cu plăcere.

• Vom avea grijă să nu-l plictisim pe interlocutorul nostru cu o temă de care este străin.

• O anecdotă amuzantă poate să relaxeze conversația, cu condiția să știi când și cum s-o spui. A-ți anunța dorința de a pleca cu voce tare și ținând morțiș să-ți iei rămas bun de la

toată lumea, când vezi că toți se simt foarte bine, este de neiertat.

• Să te retragi discret, să pleci neobservat, transmitând toate cele bune tuturor prin intermediul gazdei este formula ideală.

• Când suntem în societate nu ținem mâinile în buzunare, dar nici pe șolduri și nici la spate. Nu ne agățăm de un scaun sau de marginea unei mese și cu atât mai puțin de interlocutorul nostru sau de un nasture al hainei sale.

• Când ne așezăm pe un fotoliu sau pe un scaun, stăm drept alegându-ne o poziție comodă, fără să ne încrucișăm sau să ne balansăm picioarele.

• Ne vom feri să ne mișcăm permanent mâinile și să ne jucăm cu degetele.

• În tot ceea ce facem în societate important este să avem simțul măsurii.

• Când tușești, strănuți sau caști este obligatoriu să duci mâna la gură.

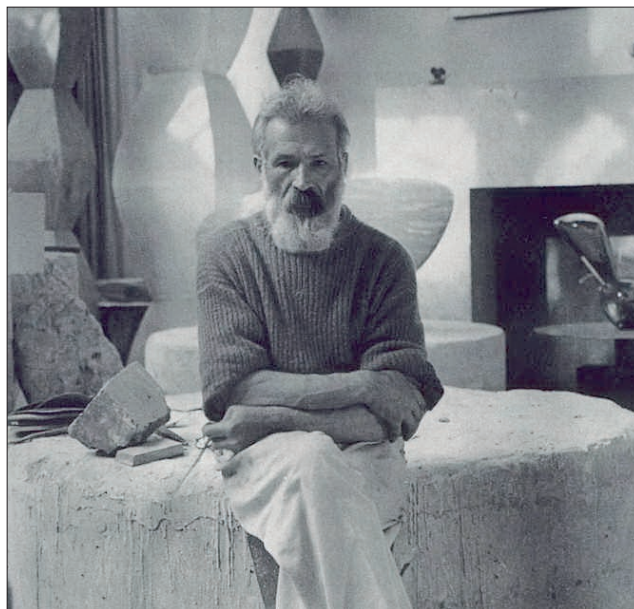
Dr. Marius TURAICHE

CONSTANTIN BRÂNCUȘI O POARTĂ DESCHISĂ CĂTRE CER

Constantin Brâncuși (n. 19 februarie 1876, Hobița, Gorj d. 16 martie 1957, Paris) este cel mai mare sculptor român cu contribuții covârșitoare la înnoirea limbajului și viziunii plastice în sculptura contemporană. El a fost ales postum membru al Academiei Române. Al cincilea copil al lui Nicolae și Maria Brâncuși, prima clasă primară o face la Peștișani apoi continuă școala la Brădiceni. Copilăria este marcată de dese plecări de acasă și ani lungi de ucenicie în ateliere de boiangerie, prăvălii și birturi. După ce a urmat Școala de Arte și Meserii în Craiova (1894 - 1898) vine la București unde absolvă Școala de Belle-Arte în 1902.

În timpul studenției, chiar în primul an, în 1898, lucrarea sa, bustul lui *Vitellius*, obține "mențiune onorabilă", *Cap al lui Laocoon* din 1900 obține medalia de bronz, iar *Studiu* din 1901, câștigă medalia de argint. Timp de doi ani, între 1900 și 1902, cu ajutorul doctorului Dimitrie Gerota realizează *Ecroșeu*, un studiu pentru reprezentarea corpului omenesc, lucrare căreia i se atribuie o medalie de bronz. Precizia detaliilor acestei lucrări va face ca *Ecroșeul* să fie folosit în școlile românești de medicină, după ce se vor face câteva copii iar Marcel Duchamp va include fotografia *acestei piese* în expoziția pe care o va organiza la sfârșitul anului 1933 la Galeria Brummer din New York City.

În 1903 primește prima comandă a unui monument public, bustul generalului medic Carol Davila care va fi instalată la Spitalul Militar din București și reprezintă singurul monument public al lui Brâncuși din București. Pleacă în 1904 la studii la München, dar după șase luni o pornește pe jos prin Bavaria, Elveția până la Langres (Franța), de unde ia trenul până la Paris. În 1905 reușește la concursul de admitere la cunoscuta *École Nationale Supérieure des Beaux-Arts*, unde lucrează în atelierul lui Antonin Mercié până în 1906 când, atingând limita de vârstă, părăsește școala. Refuză să lucreze ca practician în atelierul lui Auguste Rodin, rostind cuvintele devenite celebre, "Rien ne pousse à l'ombre des grands arbres" (*La umbra marilor copaci nu crește nimic*). Expune pentru prima dată la *Société Nationale des Beaux-Arts* și la *Salon d'Automne* din Paris în 1906. În 1907 apare prima versiune a *Sărutului*, temă pe care o va relua sub diferite forme până în anul 1940, culminând apoi cu Poarta Sărutului parte a Ansamblul Monumental din Târgu-Jiu. În 1907 închiriază un atelier în Rue de Montparnasse și intră în contact cu avangarda artistică pariziană, împrietenându-se cu

Guillaume Apollinaire, Amedeo Modigliani, Fernand Léger, Marcel Duchamp. Va începe lucrul la *Rugăciunea*, o comandă pentru un monument funerar ce va fi expusă în Cimitirul „Dumbrava” de la Buzău.

În 1909 revine pentru scurt timp în România și participă la "Expoziția oficială de pictură, sculptură și arhitectură". Juriul Expoziției, prezidat de Spiru Haret acordă premiul II *ex aequo* lui Brâncuși, Paciurea, Steriadi, Petrașcu, Theodorescu-Sion. Colecționarul de artă Anastase Simu îi cumpără sculptura *Somnul* iar bustul în ghips al pictorului Nicolae Dărăscu este achiziționat de Ministerul Instrucțiunii Publice. Până în 1914 participă cu regularitate la expoziții colective din Paris și București, inaugurând ciclurile *Păsări Măiestre*, *Muza adormită*, *Domnișoara Pogany*. În 1914, Brâncuși deschide prima expoziție în Statele Unite ale Americii la *Photo Secession Gallery* din New York City, care provoacă o enormă senzație. Colecționarul american John Quinn îi cumpără mai multe sculpturi, asigurându-i o existență materială prielnică creației artistice. În același an ministrul de interne al României respinge proiectul monumentului lui Spiru Haret comandat cu un an înainte. Brâncuși va păstra lucrarea în atelier și o va intitula *Fântâna lui Narcis*. În 1915 începe să execute primele lucrări în lemn: *2 Cariatide*, *Fiul risipitor* etc.

La Paris, în 1919 apare volumul „La Roumanie en images” cu cinci reproduceri după lucrări ale lui Brâncuși. Un an mai târziu participă la expoziția grupării „La Section d’Or” în Franța, la expoziția grupării „Arta română” la invitația lui Camil Ressu în România, la „Festivalul Dada” unde semnează manifestul intitulat *Contre Cubism, contre Dadaisme*. În revista *Little Review* din New York apare în 1921 primul studiu de amploare cu 24 de reproduceri din opera lui Brâncuși, semnat de poetul american Ezra Pound. De altfel acestuia sculptorul avea să-i realizeze un celebru portret. Participă la o mișcare de protest contra lui Andre Breton și în apărarea lui Tristan Tzara. La 30 noiembrie 1924 expune la Prima expoziție internațională a grupării „Contemporanul” din București. Doi ani mai târziu la Wildenstein Galleries, New York se deschide cea de-a doua expoziție personală a sa. Până în 1940, activitatea creatoare a lui Brâncuși se desfășoară în toată amploarea ei. Operele sale de seamă din ciclul *Pasărea în văzduh*, ciclul *Ovoidului* precum și sculpturile în lemn datează din această perioadă. În același timp Brâncuși participă la cele mai importante expoziții colective de sculptură din Statele Unite ale Americii, Franța, Elveția, Olanda, Anglia.

În atelierul său din *Impasse Ronsin*, în inima Parisului, Brâncuși și-a creat o lume a lui, cu un cadru și o atmosferă românească. Muzeul Național de Artă Modernă din Paris (*Centre Pompidou*) are un număr important de lucrări ale lui Brâncuși, lăsate moștenire împreună cu tot ce se afla în atelierul său. În România, în epoca zisă a realismului socialist, Brâncuși a fost contestat ca unul din reprezentanții *formalismului burghez cosmopolit*. Totuși, în decembrie 1956 la Muzeul de Artă al Republicii, la București se deschide prima expoziție personală Brâncuși din Europa. Abia în 1964 Brâncuși a fost *redescoperit* în România ca un geniu național și, în consecință, ansamblul monumental de la Târgu-Jiu cu *Coloana (recunoștinței sau a infinitului) fără sfârșit, Masa tăcerii*

și *Poarta sărutului* a putut fi amenajat și îngrijit, după ce fusese lăsat în paragină un sfert de veac. Din 1963 până azi au apărut în toate părțile lumii peste 50 de cărți și monografii și mii de studii și articole despre Constantin Brâncuși, stabilind în mod definitiv locul lui ca artist genial de neegalat și chiar ca “unul din cei mai mari creatori ai tuturor timpurilor” (Jean Cassou). În 1937, cunoscutul sculptor Henry Moore scria: “Brâncuși a fost acela care a dat epocii noastre conștiința formei pure”. Mai aproape de noi, Frank Gehry indică cu precizie influența pe care marele sculptor român a avut-o asupra sa. Constantin Brâncuși a eliberat sculptura de preponderența imitației mecanice a naturii, a refuzat reprezentarea figurativă a realității, a preconizat exprimarea esenței lucrurilor, a vitalității formei, a creat unitatea dintre sensibil și spiritual. În opera sa, Brâncuși a oglindit felul de a gândi lumea a țaranului român. Prin obârșia sa țărănească, și-a aflat rădăcinile adânci ale operei sale în tradițiile, miturile și funcția magică a artei populare românești. Brâncuși a relevat lumii occidentale dimensiunea sacră a realității.

Figură centrală în mișcarea artistică modernă, Constantin Brâncuși este considerat unul din cei mai mari sculptori ai secolului al XX-lea. Sculpturile sale se remarcă prin eleganța formei și utilizarea sensibilă a materialelor, simplitatea artei populare românești și rafinamentul avangardei pariziene. Verticalitatea, orizontalitatea, greutatea, densitatea cât și importanța acordată luminii și spațiului sunt trăsăturile caracteristice ale creației lui Brâncuși. Opera sa a influențat profund conceptul modern de formă în sculptură, pictură și desen. Am putea spune că după Brâncuși sculptura s-a schimbat radical intrând într-o nouă etapă care cu siguranță va greu de depășit.

Vergil FUDULU

Despre culegătorii de folclor (II)

Pentru mulți dintre noi istoria înseamnă biografia unor eroi privilegiați, anii când au domnit fiecare, rolul lui în istorie, luptele purtate, victorii obținute, înfrângeri catastrofale, lăcașe de cult construite, câteva picanterii ce au străpuns perdeaua timpului, cele câteva revolte contra regimurilor absolutiste.

Grav este că cei care au acces la eveniment, de pe o poziție privilegiată, se autoabsolutesc și nu pot concepe realitatea în afara propriei concepții și în loc să se adapteze ei la realitate „adaptează” realitatea după ei. Fiecare proces istoric se crede absolut și infailibil și crede că are menirea să anihileze tot ce a fost înainte, rău sau bun, considerând că viitorul nu poate fi altceva decât transformarea sa, adică a momentului dat. Totuși imaginea omului, deși fără limite, psihologic vorbind, este limitată istoric, lăsându-se copleșit de moment.

Dar au mai fost și martorii minori ai tuturor epocilor majore și grave. Trebuie să știm că uneori un amănunt dezvăluit de un martor minor luminează un proces, o acțiune, mai mult decât toți „martorii majori” la un loc. Trebuie să conștientizăm că istorie sunt și viața poporului cu tradițiile și literatura populară, cu sentimentele lui expuse sau înăbușite, cu obiceiurile și manifestările în varii ocazii și în diferite veacuri.

Asupra acestui tip de istorie s-au aplecat culegătorii de folclor încercând să ne deschidă calea de acces la evenimentele omului de rând.

D. Caragiani(1842-1921) socotește folclorul o oglindă fidelă a sufletului unui popor acordându-i valoare documentară. Într-un proces istoric poate cel mai important este omul de rând fiindcă el suportă istoria.

Similitudinile între producțiile populare la românii nord și sud dunăreni sunt de necontestat ca și asemănările de limbă vorbite. Fără a intra în polemică cu politicienii vremilor respective, culegătorii de folclor au încercat doar să transcrie exact producțiile populare, punând în evidență unitatea folclorului românesc.

Literatura trebuie să educe, funcția ei fiind una morală și patriotică.

Vasile Alecsandri(1821-1890) consideră că prin contaminarea cu folclor literatura română s-ar putea regenera. Dincolo de însemnătatea etnografică sau culturală a poeziei populare el licitează valoarea ei estetică. În ediția din 1866 („Poezii populare ale românilor”) care cuprinde piese recoltate din toate regiunile locuite de români V. Alecsandri vorbește despre circulația internațională a unor subiecte și motive. Scriitorul, încurajat și de Elena Negri continuă

acțiunea romantică de culegător de folclor. El dă și o versiune franceză a baladelor, căreia Merimee îi consacră o recenzie comentată de Sainte Beuve. Alecsandri intervine totuși în texte, ceea ce a stârnit proteste, convins că numai astfel se poate restitui nestematei culese de dânsul frumusețea lor originală. Din variante dispare a reconstituit capodopere ca „Miorița” sau „Toma Alimoș”.

Andrei Bârseanu(1858-1922) s-a făcut cunoscut prin poezia „Pe-al nostru steag” devenită un adevărat imn al unității naționale a românilor. Interesat de producțiile folclorice, arătând o orientare judicioasă datorată atât contactului direct cu folclorul cât și asimilării ideilor înaintate ale vremii în articolul „Poezia populară românească” încearcă o retrospectivă asupra muncii de culegere a înaintașilor, o cercetare atentă a creației populare și o viziune clară asupra modului ei de manifestare. El însuși în colaborare cu învățatul ceh J. Urban Jarnik publică una din cele mai importante colecții de folclor românesc.

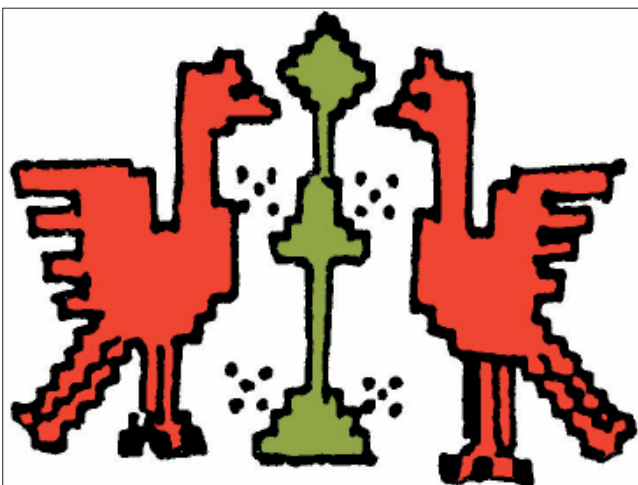
Petre Ispirescu(1830-1887) se remarcă prin deplina unitate de atmosferă și de stil a celor 70 de basme scrise care reprezintă un bogat material de studiu pentru cunoașterea culturii noastre populare și pentru cercetarea comparativă a motivelor și variantelor în spațiul universal. Fondul general uman și largă lor accesibilitate a permis reintroducerea basmului în circuitul folcloric. Devenite clasice, basmele scrise de domnul Ispirescu au contribuit alături de operele marilor scriitori la formarea limbii române literare.

Alt culegător de folclor interesat de proză a fost George I. Pitiș(1858-19209) poveștile pe care le-a cules, deși nu ilustrează teme și motive noi sunt importante pentru valoarea documentară sub raportul psihologiei mediilor investigate.

Prin însoțirea descrierilor de schițe și desene și prin notarea fonetică a materialelor culese Pitiș anunță școala lui Ovid Densusianu în vederea realizării unei sinteze dar și cu intenția de a salva de la uitare multe creații populare, Nicolae Densusianu (1846-1911) lansează în 1893 un „Chestionariu despre tradițiunile istorice și anticitățiile țărilor locuite de

români” primind răspunsuri din 939 de localități. Răspunsurile primite constituie o vastă colecție de folclor de o deosebită valoare datorită autenticității textelor, dintre care multe neîntâlnite în alte colecții, cât și prin informațiile etnografice care însoțesc și completează faptele de natură folclorică propriu-zise.

Producțiile istorice, să nu uităm, au valoare de document istoric și sunt caracteristice pentru spiritul unei națiuni.

ASTRONOMIE

Astronomia (din limba greacă, *ἀστρον* *astros*: stea, *νόμος* *nomos*: lege) este știința care studiază legile ce guvernează cosmosul, adică corpurile cerești și evenimentele ce au loc dincolo de atmosfera terestră cum ar fi stelele, planetele, cometele, galaxiile sau radiațiile cosmice de fond. La fel, studiază forma și formarea universului. Cei care studiază astronomia se numesc astronomi.

Astronomia este una dintre cele mai vechi științe datând încă din perioada Greciei Antice. În secolul al VII-lea în Anglia astronomii se foloseau de poziția stelelor în navigație (vezi istoria astronomiei).

În perioada contemporană, aproape toți astronomii au cunoștințe solide de fizică iar rezultatele observațiilor sunt puse în context astrofizic, astfel încât astronomia și astrofizica au dobândit definiții foarte apropiate.

Astronomia nu trebuie confundată cu astrologia, o pseudoștiință care încearcă să prezică destinul persoanelor pe baza traiectoriilor unor obiecte cerești.

În Grecia Antică, ca și în alte civilizații antice, astronomia conținea în mare parte astrometrie, calculând pozițiile stelelor și ale planetelor pe cer. Mai târziu, Kepler și Newton au publicat lucrări despre mecanica cerească, descriind matematic mișcarea corpurilor din sistemul solar și interacțiunea lor sub acțiunea gravitației. Astronomii moderni se folosesc de aceste principii, iar cu ajutorul telescoapelor, spectrografelor, calculatoarelor, observatoarelor astronomice, le este mai ușor de înțeles natura fizică a acestor obiecte cerești.

Astronomia de amatori

În istorie, observatorii amatori, studiind cerul ca hobby, au jucat un rol deosebit în descoperirea unor fenomene astronomice, astronomia fiind una din puținele științe în care amatorii încă mai joacă un rol important, în special la

descoperirea și monitorizarea fenomenelor tranzitorii, doar că aceștia au acces limitat la uneltele performante ale astronomilor profesioniști. Este suficient un binoclu pentru a putea vedea obiectele cerești ca planetele din sistemul nostru solar, cometele sau sateliții, dar și câteva roiuri stelare, nebuloase și galaxii mai strălucitoare. Prin telescoape se pot observa nebuloase – *nori de gaz din galaxia noastră*, roiuri stelare – *aglomerări de stele* și galaxii. Se mai pot vedea ploii de meteori, petele solare, grupuri de planete (conjuncții), luna. Mulți astronomi amatori fotografiază cu succes corpurile cerești din sistemul solar sau din galaxie.

Astronomia profesionistă

Astronomii profesioniști au acces la telescoape puternice, detectoare, și calculatoare. Întâi, astronomii colectează informații cu ajutorul acestor instrumente, apoi analizează informațiile și apoi le compară cu teoriile existente. Cea mai importantă parte a astronomiei este astronomia computerizată, unde astronomii se folosesc de datele pe care le au și fac simulări ale evenimentelor. Spre exemplu aceștia au simulat formarea galaxiilor sau explozia unei stele formând o supernovă. Astronomii se folosesc de energia pe care o emit corpurile cerești. Aceste corpuri emit energie sub forma radiațiilor electromagnetice și care traversează universul sub forma undelor. Aceste unde pot fi detectate cu raze gamma formând un spectru electromagnetic.

Galaxia

O **galaxie** este un sistem masiv, unit de forțe gravitaționale, alcătuit din stele, praf și gaz interstelar, materie întunecată invizibilă și, posibil, energie întunecată. Galaxiile tipice conțin între 10 milioane și un trilion ($10^7 - 10^{10}$), sau mai multe stele, toate orbitând în jurul unui centru de gravitație comun. În plus față de stele singuratiche și de un mediu interstelar subtil, majoritatea galaxiilor conțin un număr mare de sisteme stelare, de clustere stelare și de tipuri variate de nebuloase. Majoritatea galaxiilor au un diametru cuprins între câteva zeci și câteva sute de ani lumină și sunt de obicei separate una de alta prin distanțe de ordinul câtorva milioane de ani lumină.

Cu toate că așa numita materie întunecată și energie întunecată reprezintă peste 90% din masa majorității galaxiilor, natura acestor componente invizibile nu este înțeleasă bine. Există ceva dovezi conform cărora în centrul unor galaxii (probabil a tuturor) există găuri negre imense.

Spațiul intergalactic, spațiul dintre galaxii este aproape vid, având o densitate de mai puțin de un atom pe metru cub de gaz sau praf. Probabil că există mai mult de 10^{11} galaxii în universul vizibil.

Învățătoarea

Numele ei era d-na Thompson. Cât timp a fost învățătoarea clasei a V-a, își începea orele, din prima zi, spunând copiilor o minciună. La fel ca majoritatea profesorilor, ea își privea elevii și le spunea că îi iubește pe toți la fel, dar asta nu era posibil fiindcă acolo, în primul rând de bănci, ghemuit pe un scăunel, era un băiețel pe care-l chema Teddy Stoddard.

D-na Thompson îl văzuse pe Teddy din anul anterior și observase că el nu știa să se joace cu copiii, hainele lui erau dezordonate și mereu era murdar. Teddy începuse să fie o ființă dizgrațioasă. D-nei Thompson îi plăcea să-i taie temele lui Teddy cu un X cu roșu, scriind un zero în partea superioară a paginii.

În școala unde d-na Thompson preda, se obișnuia verificarea istoricului fiecărui copil în parte, iar ea a lăsat dosarul lui Teddy spre final.

Când a citit dosarul lui a rămas surprinsă.

Învățătoarea din clasa I scrisese: "Teddy este un băiat foarte inteligent cu un zâmbet fără egal. Învăță cum trebuie și are un comportament deosebit... este o mare plăcere să-l ai în apropiere."

Învățătoarea din clasa a II-a scrisese: "Teddy este un elev silitor, se înțelege bine cu colegii, dar este destul de îngrijorat deoarece mama lui are o boală incurabilă și atmosfera de acasă trebuie să fie foarte apăsătoare."

Învățătoarea din clasa a III-a scrisese: "Mama lui a murit. I-a fost foarte greu! El se străduiește, dar tatăl lui nu-i arată prea mult interes și atmosfera de acasă îl va afecta în curând dacă nu vor fi luate măsurile corespunzătoare."

Învățătoarea din clasa a IV-a scrisese: "Teddy este puțin în urmă, comparativ cu colegii lui, și nu arată prea mult interes pentru școală. Nu are prea mulți prieteni și uneori doarme la ore."

Acum, d-na Thompson înțelesese problema și îi părea atât de rău! Ea se simți și mai rău când elevii îi aduseră cadouri de Crăciun. Toate erau împachetate în hârtie frumos colorată, cu excepția celui al lui Teddy. Cadoul lui era prost împachetat, cu o hârtie galbenă mototolită.

Când trebui să deschidă cadoul, în fața celorlalți elevi, câțiva începură să râdă când ea găsi o brățară veche și un sfert de sticlă de parfum.

Ea opri bătaia de joc a elevilor spunând cât de minunată este brățara în timp ce o proba pe mână și își pulveriza puțin parfum la încheietura mâinii.

Teddy Stoddard rămase în acea zi până la finalul orelor, timp necesar pentru a spune: "D-nă Thompson, în această zi, dvs. miroșiți așa cum mirosea mama mea!"

După terminarea orelor, când băiatul plecă, ea începu să plângă...

Din acea zi, ea nu a mai putut preda elevilor ei doar matematica, cititul și scrisul. Pe lângă acestea ea a început să-i educe pe copii, și în special pe Teddy.

În consecință, puse suflet în munca cu el, iar creierul lui

începu să gândească. Cu cât îl ajuta mai mult cu atât el îi răspundea mai repede.

La finalul ciclului școlar, Teddy se transformase în unul dintre cei mai buni elevi și, în ciuda minciunii ei că îi iubea pe toți elevii la fel, Teddy deveni unul dintre preferații ei.

Un an mai târziu, ea găsi o scrisoare sub ușă. Era de la Teddy! În ea îi spunea că fusese cea mai bună învățătoare pe care o avusese în toată viața lui.

Șase ani mai târziu, cam la aceeași dată, primi altă scrisoare de la Teddy. Acum îi scria spunându-i că terminase gimnaziul fiind al treilea din clasă și ea continua să fie cea mai bună învățătoare pe care o avusese în toată viața lui.

Patru ani mai târziu, primi altă scrisoare în care îi spunea că, în ciuda faptului că în anumite ocazii i-a fost foarte greu, a continuat școala și în curând va termina liceul cu cele mai bune medii. Îi aminti că a rămas, în continuare, cea mai bună învățătoare din toată viața și preferata lui.

Patru ani mai târziu primi altă scrisoare. Cu această ocazie îi spunea că după ce a terminat studiile a hotărât să călătorească puțin. De asemenea, îi amintea că rămăsese cea mai bună învățătoare pe care o avut-o în toată viața, preferata lui doar că numele lui s-a mai îmbogățit puțin, iar scrisoarea era semnată de Theodore F. Stoddard, masterand.

Povestirea nu se termină aici, a mai existat încă o scrisoare în care Teddy îi scria că a cunoscut o fată cu care urma să se căsătorească.

Îi mai spunea, de asemenea, că tatăl lui murise cu câțiva ani în urmă și o întreba dacă i-ar plăcea să ocupe la nuntă locul părinților lui, iar d-na Thompson a acceptat. Ea a folosit vechea brățară și parfumul pe care îl folosisese mama lui Teddy la ultimul Crăciun pe care l-au petrecut împreună.

Se îmbrățișară strâns și Dr. Stoddard îi șopti la ureche: "D-nă Thompson, vă mulțumesc pentru că ați crezut în mine. Vă mulțumesc că m-ați făcut să simt că sunt important și care este diferența."

D-na Thompson, cu lacrimi în ochi, trase aer în piept și spuse: "Teddy, te înșeli; tu ai fost cel care m-ai învățat că pot face diferența. Nu știam ce înseamnă a educa până când te-am cunoscut! Să fii mereu fericit!"

Dan VANĂ

Kosovo și Basarabi împreună din nou

Luni, 3 martie, în localitatea Kosovo (sau Cosova, cum i se mai spune) de lângă orașul Bregovo, regiunea Vidin, va avea loc o partidă de fotbal inedită, în premieră se poate spune, între echipa „Torpedo” din localitate și sportivii echipei „Victoria” din Basarabi – Calafat. Inițiativa meciului i-a aparținut lui Nikola Galiștarov, managerul echipei bulgare, care a dorit organizarea unui eveniment sportiv în Kosovo chiar de Ziua Națională a Bulgariei, ce se sărbătorește în data de 3 martie. „Torpedo” Kosovo, ca și „Victoria” Basarabi, joacă în divizia zonală (județeană), ambele echipe aflându-se în fruntea clasamentului, pe un onorant loc trei.

Însă întâlnirea dintre cele două echipe nu înseamnă doar un simplu meci de fotbal, un eveniment sportiv de importanță locală, ci reprezintă un eveniment cu multiple valențe sociale, culturale, transfrontaliere, de dezvoltare a relațiilor intercomunitare în Euroregiunea Calafat-Vidin. Localitățile Kosova și Basarabi sunt semnatarele (alături de localitatea Țârnaica din Serbia) unui protocol de înfrățire, încă din anul 2000, protocol care a generat, timp de cinci ani, trei festivaluri folclorice internaționale anuale, câte unul în fiecare localitate. Cu aceste ocazii se întâlneau și locuitorii celor trei sate, mulți dintre ei devenind prieteni, vizitându-se și în afara evenimentelor oficiale. Alături de dorința de colaborare și comunicare, de obiceiurile și tradițiile comune, de aceeași

credință creștin-ortodoxă, elementul fundamental al legăturilor dintre cele trei comunități a reprezentat-o limba română, limba vorbită de locuitorii din Basarabi, Kosovo și Țârnaica. De trei ani nici la Kosovo nici la Basarabi nu se mai organizează „Festivalul” așa că meciul va fi un bun prilej de revedere între vechii prieteni. Și mai este ceva... La Kosovo trăiește și scrie poetul Milan Anghelov Cosoveanu, inițiatorul înfrățirii, redactorul – șef al revistei „Timpul”/”Vreme”, editată de AVB (Asociația Vlahilor/Românilor din Bulgaria), care și-a lansat, de curând, la Calafat, cel de-al treilea volum de versuri (apărut la editura MJM din Craiova) intitulat „ÎN ȚARA MEA”. Cel care a făcut posibilă apariția singurului număr al revistei „Timpul”/”Vreme” în anul 2007, plătinindu-i tipărirea, a fost Nikola Galiștarov – managerul echipei de fotbal „Torpedo” Kosovo, iar cel care a făcut posibilă tipărirea volumului de versuri „ÎN ȚARA MEA” este, nimeni altul, decât managerul echipei de fotbal „Victoria” Basarabi, Vasile Vasile Adelică. Este lesne de înțeles că la Kosovo, în ziua meciului, se va găsi timp și pentru lansarea volumului de versuri „ÎN ȚARA MEA”, chiar în fața concetățenilor poetului.

Așadar, destule motive să așteptăm, alături de protagoniști, ziua de 3 martie și să urăm succes ambelor echipe. Scorul, oricum, nu contează.

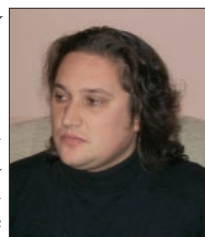
Cristian RUDĂREANU

Putea să fie și mai rău

De când s-a introdus noul imn” Deșteaptă-te române” parcă am adormit mai rău ca înainte. Ne-a rămas trotuarul ca mod de refulare și colțurile de bulevarde unde alergăm pentru lucruri pe care oricum nu ni le ia nimeni și pe care din păcate uităm să luăm chiar noi. Suntem o nație din ce în ce mai credulă chiar dacă unii spun că lucrurile s-au mai schimbat, realitatea e cea care ne contrazice. În continuare mâncăm aceleași gogoși care chiar dacă au prins de mult sfoiag noi încă așteptăm să scuture cineva zahărul după ele ca în sfârșit să strigăm hoții... Suntem însă învățați, că doar vânzătoarele noastre post revoluționare știu cum să curețe salamul expirat și să-l așeze pe cântar în hârtie curată ca toată lumea să fie mulțumită. Unii mai curajoși, cică, acum mormăie pe bănci și fac revoluție în fiecare dimineață când îi trimite nevasta să vadă cum e piața și le pune cheia la gât și banii numărați încât fir-ar să fie nu pot nici măcar o țuică mică sau o halbă de bere să ia și ei, așa pe șustache. Și-atunci îi apucă dorul de țară și schimbă rapid câteva guverne după ce prind un loc liber pe bancă și se frământă spunând lucrurilor pe nume ca după trei sferturi de ceas să își aduc aminte de suprema sarcină, piața și gunoiul. Gunoiul din apartament nu din țară, doamne ferește, că nu ne-a fost rău până acum că doar...**putea să fie și mai rău**. Știm noi cu cine să ne certăm și pe

cine să judecăm, pe vecinul care dă muzica tare și pe copiii care bat mingea în fața blocului, din cauza ăstora merge țara prost. Trist e că fiecare e cu-ale lui, nu e rău, dar nici bine, pentru că după cum se vede societatea noastră nu s-a schimbat așa cum ne-am fi dorit ci doar i s-a mărit doza de tranchilizante, că ce e mai bună ca liniștea?, moartea poate. Douăzeci și trei de milioane de oameni care au o țară unde poți găsi locuri ca acum douăzeci și trei de milioane de ani, cu multă liniște. Dubioasă această liniște în era dinozaurilor, or fi sățui și de-aia au așa multă **înțelepciune și răbdare**. Am rămas ca înainte sau așa am fost de când ne știm, învățați să așteptăm să facă altul ce ar trebui să facem noi, iar dacă e de luat cuvântul în fața șefului mai bine să fim **înțelepți** că doar nu schimbăm noi lumea, asta e. Dacă ne uităm la alte popoare vom vedea însă că acestea au știut să își ceară drepturile, să iese în stradă și să facă acte de incultură pentru a avea dreptul la cultură, să fie o zi necivilizați pentru a trăi civilizată, să înjure pentru a se interzice înjurătura, să incendieze mașini pentru a avea toți câte o mașină. Noi suntem însă neschimbați că dacă te-nveți cu boala mai bine o suportă decât s-o stârpești, doamne ferește, dacă dai de una mai mare și doar e vorba aia a noastră **putea să fie și mai rău**.

Ochelarii

Chinezii au folosit pentru prima dată sticla colorată ca un accesoriu care se presupunea că-i dă puteri magice celui care o poartă. Tot ei se pare că foloseau și lupa. Împăratul Nero al folosea un smarald prin care se uita când urmărea luptele de gladiatori ca să-si ferească ochii de soare. Se crede însă că Roger Bacon, un inventator medieval, a descoperit în 1262 magnifica proprietate a lentilelor de a ajuta vederea. După 20 de ani, în Florența, Italia, inventatorul Alessandro di Spina a făcut prima pereche funcționabilă de ochelari. Oamenii de știință nu înțelegeau exact cum ajută vederea, până când, în 1604, Johannes Kepler a explicat cum funcționează după ce a descris de fapt cum funcționează ochiul. În 1784 Benjamin Franklin a creat ochelarii cu 2 lentile care se așează pe nas. În 1827 George Airy a făcut ochelarii cu lentile rotunde care corectau astigmatismul (o defecțiune a ochiului care îl face să vadă ca printr-o ceață). Azi medicul oftalmolog examinează ochii și stabilește defectele de vedere. El prescrie ochelarii corecți pentru îndreptarea defectelor de vedere și toate atribuțiile lentilelor, asta datorită progresului înregistrat în toate domeniile.

rubrică de Costinela RUDĂREANU

Satira

Este specia literară, modalitate artistică, prin care autorul ironizează defectele umane și sociale cu intenții declarate moralizatoare.

Caracteristicile stilistice ale satirei sunt ironia, exagerarea caricaturală a unor aspecte particulare și construirea unor relații neobișnuite aparent absurde. Conținutul unei satire reflectă condițiile sociale ale momentului istoric ceea ce determină apariția acesteia în diferite forme de exprimare.

Din punct de vedere etimologic, termenul provine din cuvântul latin "satura", inițial cu sensul de "dezordine" sau "harababură", forma literară curentă continuându-se în timp. Sintagma "satura lanx" desemna un taler conținând un amestec de fructe și alte alimente, oferit ca ofrandă zeiței Ceres. Cu semnificația de "amestec", termenul este folosit de Ennius, între secolele al III-lea și al II-lea, ca titlu al culegerii sale de poeme variate "Saturae".

Prof. Emanuela COLCEA

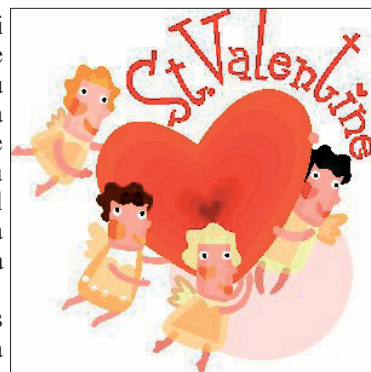
Valentine's Day și Dragobetele

Pentru toți îndrăgostiții de toate vârstele ziua de 14 februarie are o semnificație aparte fiind un simbol al iubirii, al dragostei și al căsătoriei însă putem spune că noi românii mai avem o astfel de zi a iubirii și anume Dragobetele pe care o sărbătorim pe 24 februarie.

La noi Dragobete este o divinitate similară cu Eros sau Cupidon numele său venind de la fiul Babei Dochia, care era un bărbat arătos, frumos și mereu îndrăgostit. Spre deosebire de Sfântul Valentin, el era energic, o fire luptătoare și era pentru daci zeul care oficia din cer la începutul primăverii nunțile tuturor animalelor. Românii l-au transformat pe Dragobete în protectorul iubirii celor care se întâlnesc pe 24 februarie, iar iubirea lor ține tot anul. Există chiar și o zicală: "Dragobetele sărută fetele!"

În multe sate de la noi fetele și băieții își puneau hainele de sărbătoare și se întâlneau în fața bisericii de unde plecau să culegă flori din pădure. La întoarcere fetele fugeau iar băieții le alergau pe acelea de care erau îndrăgostiți, dacă fata îl plăcea pe cel care o alerga se lăsa prinsă și îl săruta în fața tuturor fapt ce însemna logodna celor doi.

Cealaltă sărbătoare care s-a extins și la noi este Valentine's Day (Ziua

Sfântului Valentin) care este de proveniență catolică și foarte mult sărbătorită de americani. Valentine's Day provine de la un preot roman pe nume Valentin martirizat în timpul persecuției împăratului Claudiu în anii 269-270 d.c. Una dintre legende spune că Valentin îi ajută pe creștini și de aceea a fost arestat și executat pe 14 februarie 269. Fiind în închisoare acesta trimitea mesaje prietenilor în care scria "Amintiți-vă de Valentin" sau „Vă iubesc”.

O altă legendă susține că Valentin oficia căsătoriile în timpul împăratului Claudiu care a interzis prin lege toate căsătoriile și logodnele în Roma. Legea se baza pe ipoteza că soldații necăsătoriți luptau mult mai bine decât cei căsătoriți deoarece nu aveau pe nimeni care să îi aștepte acasă. Valentin a fost ucis din cauză că îi ajută pe tineri să se căsătorească și îi sprijinea în iubirea lor.

Indiferent de legende se pare că la noi în țară ne bucurăm de ziua dragostei de două ori: de Valentine's Day și Dragobete oferind cadouri, flori și multă iubire. Peste tot pe stradă sunt fete fericite care țin în mână tot felul de cadouri și flori, nu trebuie să îi privești prea mult pe tinerii îndrăgostiți ca să îți dai seama de fericirea și dragostea care se citește pe fața lor.

Iulia MICU

Piramidele un secret încă viu

Unul din marile secrete ale piramidei este acela că se respecta prin construcție proporțiile misteriosului număr de aur. Astăzi se știe despre construcția piramidelor, templelor și mormintelor din Egipt că sunt așezate astfel încât acestea dau o proiecție fidelă a unor constelații și chiar a Căii Lactee. Unii oameni de știință precum Roky McCollum sau Robert Bauval au descoperit că aliniamentul celor trei piramide de la Ghizeh formează o spirală de aur (ce păstrează proporția exactă a numărului de aur $f = 1,218\dots$) care se suprapune exact peste harta astronomică a "brâului lui Orion", iar sfinxul se află pe axa de simetrie a dreptunghiului de aur în care se înscrie spirala.

Robert Bauval a fost primul care a arătat că structurile de la Ghizeh reflectă ordinea stelelor din constelația Orion. Egiptenii credeau că Osiris își avea reședința în această constelație, sugerându-se deci importanța acesteia în religia

lor. Totodată axul culoarului de acces la mormântul din piramidă este centrat pe steaua polară cu o precizie impresionantă: 4 minute față de unghiul făcut în raport cu una din stelele Dragonului care prezintă exact nordul geografic. Cele 4 unghiuri ale bazei pătrate se află îndreptate pe cele 4 puncte cardinale cu o perfectă exactitate sau înmulțind înălțimea piramidei cu 1 miliard rezulta exact distanța de la Pământ la Soare, adică 150 milioane de kilometri. Nenumăratele exemple ar putea continua.

Piramidele au un amplasament de o complexitate arhitecturală colosală ce trădează multe însușiri și aplicații științifice sau mistice. Toate acestea vrând să reflecte perfecțiunea și cunoașterea. Din cele mai vechi timpuri geomantia, amplasarea, forma și proporțiile aveau o mare importanță în culturile marilor popoare, luând naștere adevărate științe ca Feng Shui sau geomantia indiana chiar mai veche decât aceasta. Toată această știință conferea echilibrul optim spiritual și material. De aceea unele construcții mai speciale precum piramidele de la Ghizeh, aveau rolul de a modifica starea de conștiință adaptând-o la parametrii optimi pe care construcția îi reflecta. În acest caz confereau înalte experiențe spirituale. Cunoscutul gazetar și publicist englez Paul Brunton, în "Egiptul secret", trasând anumite paralele între tradițiile antice și forme, bazându-se pe texte scrise, spunea că piramidele au fost utilizate în practicarea anumitor ritualuri cum ar fi dedublarea astrală o practică foarte des întâlnită în antichitate. Prin forma și proporțiile lor piramidele facilitau astfel practicarea înaltelor științe oculte ce deschideau spre misterele universului. Astfel călătoriile în constelația Osiris se făceau în stare de transă extatică, dedublare astrală. În acest sens s-au găsit numeroase poțiuni din amestecuri de plante sau alte substanțe, incantații și forme de practică rituală care le favorizau.

Dicționar de nume

ALMA - derivat din expresia latinească însemnând "drăguț / amabil"

AMALIA - nume vechi germanic care înseamnă "muncă"

CEZAR - de la "caesarius", nume latin ce înseamnă "șeful"

CLEMENTINA - de la "clementia", nume latin ce înseamnă "plin de mila / milos"

CLEOPATRA - de la "kleopatra", nume grec ce înseamnă "mândria tatălui"

CONSTANTIN - de la "constans", nume latin care înseamnă "constant / statornic"

ILEANA - de la expresia ebraică care înseamnă "răspunsul Domnului"

LETIȚIA - de la o expresie latină însemnând "bucurie"

MONICA - de la "monos", cuvânt grecesc însemnând "sihastră"

NADIA - de la "nadejda", nume rusesc însemnând "speranță"

OCTAVIA / OCTAVIAN - provine din expresia latină "al optulea"

OFELIA - de la "opheleia", cuvânt grec însemnând "ajutor"

PETRE / PETRU - prenume provenit din greacă. Traducerea lui ar fi "dur" sau "piatra"

SIDONIA - (lat.) - "cea din orașul Sidon" (azi: Saida în Liban)

SILVIU - (lat. "silvanus") - "pădurarul"

Preot Adrian MICU

SĂRBĂTORILE LUNII MĂRTIE

9 martie (Sfinții 40 de Mucenici din Sevastia):

Dacă pe data de 17 februarie cu duminica "Vameșului și a fariseului" (începutul triodului), am început perioada de pregătire duhovnicească pentru praznicul Învierii Domnului, o pregătire deosebită ce se desfășoară pe o perioadă de 10 săptămâni, urmată de duminica "Fiului risipitor", apoi duminica "Înfrișatei judecăți" sau

"Duminica Lăsatului sec de carne", este pe 9 martie când serbăm "Duminica Izgonirii lui Adam din Rai, când se lasă sec pentru Postul Mare. Tot pe 9 martie prăznuim pe Sfinții 40 de mucenici din Sevastia Armeniei, de pe vremea împăratului roman Licinius (308-324), când cu 1700 de ani în urmă, aceștia, fermi în hotărârea lor nu renunță la credința creștină nici atunci când sunt aruncați pe timp de iarnă, într-un lac înghețat și ținuți acolo o noapte întreagă pentru a simți durerea gheții, în speranța că aceste condiții îi vor determina să abandoneze credința în Hristos. Dintre cei 40 de soldați doar unul a cedat și s-a lepădat de Hristos.

10 martie (Începutul Postului Mare):

Anul acesta Postul Mare sau Postul Paștelui începe pe data de 10 martie și durează până pe 26 aprilie, inclusiv. Acesta este cel mai mare și cel mai însemnat post pe care L-a

ținut și Mântuitorul Iisus Hristos în pustia Carantania. Porunca postului s-a dat omului încă din rai, mai înainte de a greși omul, căci i-a spus Dumnezeu lui Adam: "din toți pomii raiului să mâncați, iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mâncați, căci cu moarte veți muri". În această perioadă, datoria creștinului este de a se spovedi și împărtăși așa cum ne cere porunca a patra a bisericii: "să ne spovedim și să ne împărtășim în fiecare din cele patru posturi mari de peste an, iar dacă nu putem cel puțin o dată pe an, în Postul Paștilor".

25 martie Bunavestire:

Sărbătoarea Bunevestiri a Maicii Domnului este un praznic împărătesc și în același timp, o sărbătoare a Născătoarei de Dumnezeu. Bunavestire a Maicii Domnului este începutul tuturor praznicelor împărătești, și se referă la momentul în care arhanghelul Gavriil a intrat cu poruncă dumnezeiască la Preacurata Fecioară și i-a spus că a sosit timpul întrupării lui Dumnezeu Cuvântul

Iisus Hristos (Luca I,26-38). Cuvântul Bunavestire înseamnă veste bună.

DICTIONAR CREȘTIN

LITURGHIE - la origine termenul însemna "slujire sau acțiune publică"; Astăzi, la ortodocși, Liturghia este centrul cultului divin, este "Slujba slujbelor", în cadrul căreia se pregătește și se administrează Sfânta Împărtășanie (Euharistia). Centrul Sfintei Liturghii este jertfa de Sine a Mântuitorului, la fiecare altar, după cuvântul Său din Evanghelie: "...Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu....Beți dintru acesta toți, că acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor" (Matei 26, 27-28).

HERUVIM - heruvimi, îngeri puși de Dumnezeu să

păzească poarta raiului din Eden, după alungarea primilor oameni Adam și Eva, care călcase porunca lui Dumnezeu, mâncând din pomul oprit, pomul cunoștinței binelui și răului.

EVANGHELIE - "vestea cea bună", adusă de Fiul lui Dumnezeu - întrupat. La începutul Bisericii, prin Evanghelie s-a înțeles întreaga tradiție orală a predicii lui Iisus Hristos. Apoi, tot în sec I s-au cristalizat cele 4 Evanghelii (după Matei, Marcu, Luca și Ioan) care consemnează viața și activitatea ca om a Fiului lui Dumnezeu.

ACATIST - cântare (în timpul căreia se stă în picioare) închinată unui sfânt.

ALILUIA - lăudați pe Domnul !

SPITALUL MUNICIPAL CALAFAT

DOTARE LA STANDARDE EUROPENE
ANALIZE MEDICALE
EFECTUATE CU CEA MAI ÎNALTĂ TEHNOLOGIE

ElectroHome Computers ultrabuni in calculatoare

CEL MAI RAPID MOD DE A AVEA UN CALCULATOR IMPRIMANTE, PERIFERICE, REȚELISTICĂ, COMPONENTE ETC.

Rate în magazin doar cu fluturașul de salariu și o factură de utilități (pentru angajați) iar pentru pensionari cu talonul de pensie și o factură de utilități.
În aceeași zi veți pleca și cu produsul.

Calafat, T. Vladimirescu, nr. 41, vis-a-vis de Piață
Tel. / Fax: 0251.333.080; Mobil: 0742.473.106
itc.calafat@gmail.com

sistem promo

procesor dual core 4000+ socket am2
placă baza chipset nforce4
ram 1024mb ddr2@667mhz
hdd 160gb sata
dvd-rw dual layer
video 256mb shared
tastatură
mouse optic
monitor 19" wide LCD

Preț: 1590 cu tva inclus
Garanție 2 ani în magazin

Magazinul nostru are specialiști pentru a vă asigura buna funcționare a calculatorului dumneavoastră. Evitați astfel în caz de defecțiuni deplasarea la Craiova.

sistem ieftin

procesor sempron le-1100 socket am2
placa baza chipset nforce4
ram 512mb ddr2@667mhz
video 256mb shared
mouse optic
hdd 80gb
cd-rw
case 450w
tastatură

Preț: 679 ron cu tva inclus

PESCĂRUȘ PROD-EXP

Firmă premiată doi ani consecutiv de către Camera de Comerț Oltenia, cunoscută de către dvs. din domenii ca televiziune prin cablu, interfoane, alarme și sisteme de supraveghere, vă garantează calitate și profesionalism.

**TÂMPLĂRIE PVC
GEAMURI TERMOPAN**
Prețuri minime!
Calitate maximă!
Vânzări în rate!
Garanție 5 ani!

SPERANȚA CASEI TALE

Comenzi: - Ciuperceii Noi, str. Grădiniței, nr. 1, tel. 0251-321.237 / 0766 - 492.872
ShowRoom: - Calafat, str. 22 Decembrie, nr. 19, tel. 0744-584.589 / 0766-403.255
Service și garanții: - tel. 0251-321.237 pescaruspvc@yahoo.com

*Prețurile se pot modifica fără o notificare prealabilă. ** Ofertă valabilă în limita stocului disponibil.
Tiraj: 1000 exemplare. Se distribuie gratuit. Tiparul executat la Tipografia de Sud, Craiova